

Arrest

nr. 208 011 van 22 augustus 2018
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. SOENEN
Vaderlandstraat 32
9000 GENT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kirgizische nationaliteit te zijn, op 16 april 2018 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 29 maart 2018 tot beëindiging van het verblijf.

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 mei 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 juni 2018.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat K. STOROJENKO, die loco advocaat B. SOENEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 29 maart 2018 beslist de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris (hierna: de gemachtigde) tot beëindiging van het verblijf van de verzoekende partij.

1.2. Dit is de bestreden beslissing, en ze is als volgt gemotiveerd:

“Naam: U.

voornaam: B.

geboortedatum: 07.03.1992

geboorteplaats: Jalalabad

nationaliteit: Kirgizië

Krachtens artikel 21 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt een einde gemaakt aan uw verblijf, om de volgende redenen:

Uw moeder (U. N. E., geboren op 18.02.1972 te Jalalabad, overleden op 14.09.2005) en uw stiefvader (E. R. K., geboren op 22.02.1963, onderworpen aan een ministerieel besluit tot terugwijzing) kwamen volgens hun verklaringen op 24.10.2000 aan in België en dienden een asielaanvraag in op 26.10.2000. Op 19.02.2001 werd de beslissing "Weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten" genomen inzake de asielaanvraag van uw moeder en stiefvader. Deze beslissing werd hen betekend op 06.11.2001.

Op 07.11.2001 dienden uw moeder en stiefvader bij het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: CGVS) een schorsend beroep in tegen de beslissing d.d. 19.02.2001.

Op 21.01.2002, op 9-jarige leeftijd, vervoegde u uw moeder en stiefvader.

Op 17.06.2002 werd de asielaanvraag d.d. 26.10.2000 definitief afgesloten met een bevestigende beslissing tot weigering van verblijf door het CGVS. Deze beslissing werd hen op 17.06.2002 aangetekend ter kennis gebracht.

Op 23.09.2003 dienden uw ouders een aanvraag tot machtiging tot verblijf op grond van artikel 9.3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen in.

Op 14.09.2005 werd uw moeder door uw stiefvader vermoord. Na de feiten werd u opgevangen door de broer van uw moeder (E. A., geboren op 06.07.1970 te Jalalabad, C-kaart) en diens echtgenote (S. N. B., geboren te Jalalabad op 24.09.1974, Belgische nationaliteit sinds 19.04.2011).

Op 16.09.2005 wordt mijnheer J. D. door de Dienst Voogdij (FOD Justitie) in de hoedanigheid van uw voogd aangewezen.

Op 30.11.2005 werden instructies gegeven aan de stad Gent om een aankomstverklaring aan u af te leveren geldig voor 3 maanden, deze aankomstverklaring werd meermaals verlengd.

Van 08.03.2007 tot 13.03.2007 en van 25.07.2008 tot 29.07.2008 werd u voorlopig geplaatst in de gesloten gemeenschapsinstelling "De Grubbe (Everberg)".

Op 15.12.2009 diende u een aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen op basis van de instructie van 19.07.2009 inzake de toepassing van het oude artikel 9,3e lid, en artikel 9bis vreemdelingenwet, in.

Op 17.02.2010 besliste de Jeugdrechtbank te Gent tot "plaatsing bij een particulier of in een inrichting" daar u zich schuldig gemaakt had aan diefstal met geweld of bedreiging, bij nacht, door twee of meer personen, met wapens of erop gelijkende voorwerpen of te hebben doen geloven dat u gewapend was; afpersing, bij nacht, door twee of meer personen (meermaals); diefstal met geweld of bedreiging, bij nacht, door twee of meer personen (meermaals); diefstal met geweld of bedreiging, door twee of meer personen, met gebruikmaking van een voertuig of enig ander al dan niet met een motor aangedreven tuig, om de diefstal te vergemakkelijken of de vlucht te verzekeren; afpersing door twee of meer personen; diefstal, door middel van braak, inklimming of valse sleutels; diefstal met geweld of bedreiging; poging tot diefstal door middel van braak, inklimming of valse sleutels; diefstal; opzettelijke slagen en verwondingen met als gevolg ziekte of arbeidsongeschiktheid; opzettelijke slagen en verwondingen; heling van voorwerpen verkregen d.m.v. een misdaad of wanbedrijf (meermaals).

Op 07.03.2010 werd de voogdij van dhr. J. over u van rechtswege beëindigd daar u die dag de leeftijd van 18 jaar bereikte.

Op 04.06.2010 werd een "Administratief Verslag Vreemdelingencontrole" (PV nr. BG.55.L1.012141/2010, PZ Brugge) opgesteld daar u betrappt werd op zwartwerk en illegaal verblijf.

Op 28.06.2010 werd een "Administratief Verslag Vreemdelingencontrole" (PV nr. GE.43.LA.053676/2010) opgesteld daar u verdacht werd van slagen en verwondingen. Er werd u diezelfde dag een bevel om binnen 5 dagen het grondgebied te verlaten betekend.

Op 07.10.2010 diende u een asielaanvraag in.

Op 28.09.2011 werd u naar aanleiding van de aanvraag in toepassing van artikel 9.3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, en art. 13 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 12 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, die uw moeder en stiefvader op 23.09.2003 ingediend hadden voor u, gemachtigd tot een verblijf van onbepaalde duur.

Diezelfde dag werd de aanvraag tot regularisatie op basis van artikel 9bis die u ingediend had op datum van 15.12.2009 zonder voorwerp verklaard.

Op 27.02.2012 werd door het CGVS een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen inzake uw asielaanvraag d.d. 07.10.2010.

Op 12.03.2012 werd u aangehouden en op 13.03.2012 werd u onder aanhoudingsmandaat opgesloten in de gevangenis te Gent uit hoofde van diefstal met geweld of bedreiging, bij nacht, door twee of meer personen met gebruik of vertoon van wapens.

Op 30.03.2012 werd u door de Correctionele Rechtbank te Gent veroordeeld tot een definitief geworden gevangenisstraf van 5 maand met probatieuitstel gedurende 3 jaar daar u zich schuldig gemaakt had aan opzettelijke verwondingen of slagen, een ziekte of ongeschiktheid tot het verrichten van persoonlijke arbeid veroorzaakt hebbende (feit gepleegd op 04.11.2011).

Op 27.06.2012 werd u door de Correctionele Rechtbank te Gent veroordeeld tot een definitief geworden gevangenisstraf van 18 maanden met probatieuitstel gedurende 5 jaar behoudens de reeds ondergane voorhechtenis van 12.03.2012 tot 27.06.2012 daar u zich schuldig gemaakt had aan diefstal door middel van geweld of bedreiging, bij nacht, door twee of meer personen, met de omstandigheid dat wapens of op wapens gelijkende voorwerpen werden gebruikt of getoond, of dat u heeft doen geloven dat u gewapend was (feit gepleegd op 04.03.2012).

U werd diezelfde dag nog (27.06.2012) onder voorwaarden vrijgesteld.

Op 20.04.2013 werd u onder aanhoudingsmandaat opgesloten in de gevangenis van Gent uit hoofde van diefstal met geweld of bedreiging door twee of meer personen.

Op 03.07.2013 werd u door de Correctionele Rechtbank te Gent veroordeeld tot een definitief geworden werkstraf van 70 uur (vervangende gevangenisstraf 6 maanden) in staat van wettelijke herhaling daar u zich schuldig gemaakt had aan diefstal door middel van geweld of bedreiging, door twee of meer personen (feit gepleegd op 17.04.2013).

U werd op 03.07.2013 vrijgesteld.

Op 29.01.2014 werd u aangehouden en op 30.01.2014 werd u onder aanhoudingsmandaat opgesloten in de gevangenis van Gent uit hoofde van inbreuken op de drugswetgeving.

Op 26.03.2014 werd het aanhoudingsmandaat opgeheven en werd u onder voorwaarden vrijgesteld.

Op 22.07.2014 werd u aangehouden en op 23.07.2014 werd u onder aanhoudingsmandaat opgesloten in de gevangenis te Gent uit hoofde van diefstal met geweld of bedreiging.

Aangezien u de werkstraf waartoe u veroordeeld werd op 03.07.2013 niet uitvoerde, werd de vervangende gevangenisstraf op 30.07.2014 ten uitvoer gebracht.

Op 13.10.2014 werd u door de Correctionele Rechtbank te Gent veroordeeld tot een definitief geworden gevangenisstraf van 18 maanden in staat van wettelijke herhaling daar u zich schuldig gemaakt had aan verdovende middelen te hebben verkocht of te koop gesteld of afgeleverd, nl. weed en heroïne, met de omstandigheid dat het misdrijf gepleegd werd ten aanzien van minderjarigen boven de volle leeftijd van 12 jaar en onder de volle leeftijd van 16 jaar; aan het gebruik van verdovende middelen voor een ander gemakkelijker te hebben gemaakt door het verschaffen van een lokaal of door enig ander middel, of tot dit gebruik te hebben aangezet, namelijk weed en heroïne, met de omstandigheid dat het misdrijf gepleegd werd ten aanzien van minderjarigen boven de volle leeftijd van 12 jaar en onder de volle leeftijd van 16 jaar; aan verdovende middelen te hebben verkocht of te koop gesteld of afgeleverd, nl. weed, met de omstandigheid dat het misdrijf gepleegd werd ten aanzien van minderjarigen boven de volle leeftijd van 16 jaar; aan verdovende middelen te hebben verkocht of te koop gesteld of afgeleverd, nl. weed en heroïne; aan het gebruik van verdovende middelen voor een ander gemakkelijker te hebben gemaakt door het verschaffen van een lokaal of door enig ander middel, of tot dit gebruik te hebben aangezet, namelijk weed en heroïne; aan verdovende middelen in bezit te hebben gehad of aangeschaft, namelijk weed en heroïne; aan verdovende middelen voor persoonlijk gebruik in bezit te hebben gehad of aangeschaft, namelijk heroïne (meermaals op niet nader te bepalen data in de periode van 01.07.2013 t.e.m. 29.01.2014: weed; van 01.09.2013 t.e.m. 29.01.2014: heroïne).

Op 24.11.2014 werd u door de Correctionele rechtbank te Gent veroordeeld tot een definitief geworden gevangenisstraf van 20 maanden in staat van wettelijke herhaling daar u zich schuldig gemaakt had aan afpersing met geweld of bedreiging, door twee of meer personen, met de omstandigheid dat wapens of op wapens gelijkende voorwerpen werden gebruikt of getoond, of dat u heeft doen geloven dat u gewapend was, met gebruik van een gestolen voertuig of enig ander al dan niet met een motor aangedreven gestolen tuig om de diefstal te vergemakkelijken of uw vlucht te verzekeren; aan opzettelijke verwondingen of slagen; aan opzettelijke verwondingen of slagen, een ziekte of ongeschiktheid tot het verrichten van persoonlijke arbeid veroorzaakt hebbende; aan een vuurwapen voorhanden te hebben gehad zonder de vereiste vergunning, nl. een pistool Browning; aan poging tot diefstal door middel van braak, inklimming of valse sleutels (feiten gepleegd tussen 20.11.2013 en 27.04.2014).

Op 03.12.2014 werd u door de Correctionele Rechtbank te Gent veroordeeld tot een definitief geworden gevangenisstraf van 1 jaar in staat van wettelijke herhaling met onmiddellijke aanhouding daar u zich schuldig gemaakt had aan diefstal door middel van geweld of bedreiging, door twee of meer personen, met gebruik van een voertuig of enig ander al dan niet met een motor aangedreven tuig om de diefstal te vergemakkelijken of uw vlucht te verzekeren; aan iemand te hebben gevangen gehouden (feit gepleegd op 10.04.2014).

Op 26.12.2014 werd de verleende gunst van het probatieuiststel d.d. 30.03.2012 en d.d. 27.06.2012 herroepen ten gevolge van uw veroordeling d.d. 24.07.2014.

Op 08.02.2016 werd u door de Correctionele Rechtbank te Gent veroordeeld tot een definitief geworden gevangenisstraf van 14 maanden in staat van wettelijke herhaling daar u zich schuldig gemaakt had aan diefstal met braak, inklimming of valse sleutels; aan poging tot diefstal met braak, inklimming of valse sleutels; aan deel te hebben uitgemaakt van een vereniging opgericht met het oogmerk om op personen of op eigendommen andere misdaden te plegen dan deze waarop levenslange opsluiting staat of opsluiting van 10 jaar tot 15 jaar of een langere termijn; aan verboden wapendracht, namelijk een Kalasjnikov; aan heling (feiten gepleegd tussen 15.04.2014 en 22.07.2014).

Op 07.03.2016 werd u een schrijven betekend waarin u op de hoogte gesteld werd van het feit dat u voor de Commissie van Advies voor Vreemdelingen (CAV) diende te verschijnen opdat de CAV een advies zou kunnen verstrekken over uw eventuele uitzetting.

Met ingang van 29.04.2017 werden een aantal wijzigingen aangebracht aan de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. De procedure met betrekking tot de intrekking van het verblijf voor personen die zich schuldig hebben gemaakt aan misdrijven tegen de openbare orde veranderde en op 23.08.2017 werd u door de immigratiebegeleider op de hoogte gebracht van het feit dat overwogen werd om uw recht op verblijf te beëindigen en werd u de mogelijkheid geboden om binnen een termijn van 15 dagen relevante elementen die het nemen van een beslissing zouden kunnen verhinderen of beïnvloeden, aan te voeren.

+++

In het kader van een beslissing tot beëindiging van het recht op verblijf genomen in toepassing van artikel 21 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, moet er rekening gehouden worden met de ernst of de aard van de inbreuk op de openbare orde of de nationale veiligheid die begaan werd, of met het gevaar dat van betrokkene uitgaat, en met de duur van het verblijf in het Rijk. Er wordt ook rekening gehouden met het bestaan van banden met het land van oorsprong, de leeftijd en met de gevolgen voor betrokkene en diens familieleden.

+++

Na de dood van uw moeder bent u gestart met het plegen van strafbare feiten (gewelddelicten), niettegenstaande meerdere jeugdbeschermingsmaatregelen genomen teneinde u normbesef bij te brengen, uw gedrag te verbeteren en opvoedingsbijstand te verlenen in uw thuismilieu. Er werden u tal van kansen geboden u te herpakken vanuit het thuismilieu met ondersteunende en alternatieve voorwaarden en begeleidingen. Tevens werden verscheidene plaatsingen in de gemeenschapsinstellingen en federale detentiecentra gerealiseerd. De opgelegde maatregelen van jeugdbescherming hebben niet het beoogde effect verwezenlijkt. Het gegeven dat uw moeder door intrafamiliaal geweld om het leven kwam toen u ongeveer 13,5 jaar oud was, was ongetwijfeld een bijzonder traumatiserende ervaring voor u. Deze negatieve levenservaring is echter geen vrijgeleide om zich op ernstige wijze te blijven misdragen.

Sinds u op 07.03.2010 meerderjarig werd, bent u niet minder dan 7 maal correctioneel veroordeeld. De feiten die leidden tot de veroordeling d.d. 30.03.2012 vloeiden voort uit een incident op de werkvloer waardoor u en een collega op staande voet ontslagen werden. U was zo boos dat u uw job kwijtraakte dat u en uw inmiddels ex-collega buiten het bedrijf slaags raakten. Het slachtoffer liep naast snijwonden en kneuswonden in het gezicht ook een zwaar oogletsel op dat een operatieve ingreep heeft genoodzaakt. Het feit dat u op het moment van de feiten een gipsverband droeg, heeft de ernst van de opgelopen letsels mee bepaald. De gevangenisstraf die uitgesproken werd, werd uitgesteld met 3 jaar mits naleving van een aantal probatievoorwaarden (medische/psychologische begeleiding met het oog op uw agressieproblematiek en een cursus agressiebeheersing). De verleende gunst van het probatieuiststel zou herroepen worden indien gedurende de proeftijd een nieuw misdrijf gepleegd zou worden dat een veroordeling tot een criminele straf of een hoofdgevangenisstraf van meer dan 6

maanden zonder uitstel tot gevolg heeft of kon herroepen worden bij niet naleving van de opgelegde probatievoorwaarden.

Op 27.06.2012 werd u veroordeeld voor diefstal met geweld met de hulp van een andere persoon, bij nacht en met wapenvertoon. Hierbij bleef het uiteindelijk niet, daar u het wapen ook daadwerkelijk gebruikte en het slachtoffer een slag gaf met de kolf van uw wapen waardoor het slachtoffer gehecht diende te worden in het aangezicht. Vervolgens bent u nog niet gestopt met uw terreur. U liet het slachtoffer immers nog benaderen door enkele kompanen met de enkele bedoeling het slachtoffer te verplichten zijn klacht in te trekken, hetgeen u aanvankelijk ook lukte. Uit dit vonnis blijkt: "Het gedrag van de beklaagde getuigt dan ook van een totaal gebrek aan respect voor de fysieke en psychische integriteit van personen alsook van een totaal gebrek aan respect voor andermans eigendom en van een algehele immoraliteit. De beklaagde is ondanks zijn jeugdige leeftijd niet aan zijn proefstuk toe, nu hij reeds met de jeugdrechtbank in aanraking kwam wegens het plegen van identieke zware geweldplegingen en vermogensdelicten. [...] Al deze elementen alsook de specifieke persoonlijkheid van de beklaagde laat het ergste vrezen naar de toekomst toe".

Dat uw gedrag getuigt van een gebrek aan respect voor de fysieke en psychische integriteit van personen, werd nogmaals bevestigd in het vonnis d.d. 03.07.2013 waarin u wederom veroordeeld werd voor diefstal met geweld met de hulp van een andere persoon. Het slachtoffer had verschillende verwondingen en zwellingen aan het hoofd. Uit de medische vaststellingen bleek dat er meerdere kneuzingen op het aangezicht en in de rugstreek waren. Aangezien noch u, noch uw kompaan gekwetst waren, werd aangenomen dat het fysiek geweld van jullie uitging en niet van jullie slachtoffer. Op de terechtzitting vroeg u een werkstraf op te leggen omdat u in aanmerking kwam om tewerk te worden gesteld in het kader van de OCMW-wetgeving. Er werd ingegaan op dit verzoek en u kreeg een werkstraf van 70 uren (werkstraf die u uiteindelijk maar gedeeltelijk uitvoerde zoals later zal blijken).

U beperkte zich niet enkel tot geweldsdelicten, u maakte zich eveneens schuldig aan inbreuken op de drugswetgeving. Uit het vonnis d.d. 13.10.2014 blijkt dat u uit puur geldgewin over ging tot het verhandelen van weed en heroïne. U stelde zich daarbij nooit vragen, ook niet naar de mogelijke gevolgen van druggebruik bij de uiteindelijke afnemers van de door u verhandelde drugs. Bovendien blijkt de omvang van de door u opgezette drugshandel genoegzaam uit de berekende wederrechtelijke vermogensvoordelen die u heeft genoten (170 550 EUR). Door uw praktijken hield u de verslaving van anderen in stand, zoals bleek uit de verklaringen van uw afnemers. Deze praktijken zijn maatschappelijk ten zeerste verwerpelijk en veroorzaken niet enkel aanzienlijke maatschappelijke overlast maar ook immense kosten (mankracht en middelen) door de onderzoeken die aan de desbetreffende strafonderzoeken dienen besteed te worden. Het lijdt geen twijfel dat drugs in het algemeen een ernstige bedreiging vormen voor de volksgezondheid en de veiligheid binnen de samenleving. Dat geldt des te meer voor een harddrug met een sterk verslavend effect, zoals heroïne. De handel in heroïne brengt de gezondheid en de levenskwaliteit van gebruikers zeer ernstig in gevaar. De feiten zijn des te erger nu u ook weed en heroïne verschaft aan minderjarigen. Bovendien doet de aanwezigheid van drugs in de samenleving afbreuk aan de openbare rust en veiligheid doordat een deel van de druggebruikers misdrijven pleegt om het eigen gebruik te financieren of onder invloed van drugs strafbare feiten pleegt.

Op 24.11.2014 werd u veroordeeld tot een hoofdgevangenisstraf van 20 maanden voor een aantal verschillende feiten. U maakte zich o.a. schuldig aan een zogenaamde ripdeal waarbij u een wapen toonde, op een andere gelegenheid viel u zonder enige aanleiding iemand aan in de lift van een appartementsgebouw en toen uw slachtoffer dit aan zijn oom vertelde en deze laatste verhaal kwam halen bij u, brak u een tak van een boom en sloeg de oom ermee. U poogde ook ergens in te breken. Uit het vonnis blijkt: "De handelingen van de eerste beklaagde [u] getuigen van een gebrek aan respect voor andermans eigendom en voor andermans fysieke integriteit. Hij dient een duidelijk maatschappelijk signaal te krijgen dat zelfs andermans foutief gedrag (verkoop van drugs) niet rechtvaardigt dat hij deze persoon met geweld en met gebruikmaking van een vuurwapen kan overvallen. Dit geldt des te meer nu dergelijke feiten, los van de lichamelijke en geestelijke schade die zij aan het rechtstreeks slachtoffer berokkenen, ook het veiligheidsgevoel shockeren van de argeloze burgers die daarmee ongewild op klaarlichte dag worden geconfronteerd. Dergelijke 'ripdeals' getuigen dan ook in hoofde van de eerste beklaagde van een duidelijk gebrek aan normbesef. Ook de feiten voorwerp van de tenlasteleggingen B1 en B2, getuigen in hoofde van de eerste beklaagde van een verregaande wil om terreur te zaaien. Het feit dat de eerste beklaagde zich ook bezondigt aan inbreuken op de wapenwetgeving en aan een poging tot diefstal met valse sleutels, onderstreept nogmaals zijn maatschappelijke gevaarlijkheid. Het strafrechtelijk verleden van eerste beklaagde ligt in dezelfde lijn: hij kwam in zijn minderjarigheid reeds in contact met de jeugdrechtbank voor diverse diefstallen met geweld; hij liep reeds drie correctionele

veroordelingen op, o.m. ook voor diefstallen met geweld. Hij maakte reeds tweemaal het voorwerp uit van een probatiemaatregel; de huidige feiten vonden overigens plaats tijdens de probatieperiode. Uit het verslag opgesteld in het kader van de alsdan opgelegde probatiemaatregel blijkt dat de naleving van de opgelegde voorwaarden ernstig te wensen overliet. Bijgevolg werd recent een voorstel tot herroeping van de probatiemaatregel geformuleerd. Ook een voorheen opgelegde werkstraf werd door de eerste beklagde niet uitgevoerd. De eerste beklagde verkeert in staat van wettelijke herhaling en kan niet meer genieten van de gunst van het uitstel."

Op 03.12.2014 veroordeelde de correctionele rechtbank te Gent u tot een gevangenisstraf van 1 jaar: samen met drie kompanen kwam u overeen weed te kopen van iemand die u kende en hem daarna te "rippen". Jullie hebben geweld gebruikt om het slachtoffer in de wagen te sleuren en jullie gaven hem vuistslagen. Een dame die dit vanuit haar appartement zag gebeuren, verwittigde de politie. Uit het vonnis blijkt dat jullie het slachtoffer verplichtten zijn zakken te ledigen toen hij in de wagen zat. Uiteindelijk hebben jullie hem verder uit de wagen gezet en de buit (een iPhone, een geldsom ten bedragen van 50 euro, huissleutels en 25 gram weed) verdeeld. Bovendien blijkt dat u de aanstoker was van de feiten en dat elk van de beklagden vervolgens in gelijke mate heeft bijgedragen tot de materiële uitvoering ervan. Wederom een bewijs van een duidelijk gebrek aan normbesef in uw hoofd.

Op 08.02.2016 werd u veroordeeld tot een hoofdgevangenisstraf van 14 maanden. Er was in deze zaak sprake van een vereniging die werd opgericht met het oogmerk om diefstallen (onder meer met geweld; met braak, inklimming of valse sleutels) te plegen in bedrijven of kleine zelfstandigen waarbij u en uw kompanen het vooral gemunt hadden op geld, sigaretten, drank en multimediamateriaal. Dergelijke zaken hebben nl. een hoge verkoopwaarde. U maakte deel uit van deze groep van 16.04.2014 t.e.m. 03.06.2014. De vereniging was georganiseerd en er was een duidelijke taakverdeling. Bij de feiten stond er steeds iemand op de uitkijk en was er een persoon verantwoordelijk voor het openbreken van toegangsdeuren. Elk kreeg een taak om de buit te verzamelen. Vooraf werd duidelijk afgesproken en gepland hoe de feiten zouden gepleegd worden en waar jullie na de feiten zou afspreken. Jullie traden op in wisselende samenstellingen. Jullie verbleven hoofdzakelijk elk afzonderlijk op verschillende adressen en spraken op een bepaalde plaats af om van daaruit samen op dievenpad te vertrekken. Met de opbrengst werd onder meer drugs aangekocht en verkocht evenals wapens (Kalasjnikov). Dergelijke feiten zijn verwerpelijk en getuigen van een normloos en asociaal gedrag. Inbraken of pogingen daartoe zijn een echte plaag waaraan peil en perk gesteld dient te worden. Zij getuigen van een gebrek aan respect voor andermans eigendom en veroorzaken veel maatschappelijke overlast, ergernis en schade, in het bijzonder voor zij die er rechtstreeks door worden getroffen. Inbraken verhogen bovendien het onveiligheidsgevoel bij de burger.

Uit het vonnis d.d. 08.02.2016 blijkt: "LA. verklaarde in zijn verhoor dat U. B. met de buit van de diefstal uit MYCOM een wapen heeft aangekocht, een Kalasjnikov. Op YouTube zou een filmpje staan waarbij U. B. de Kalasjnikov manipuleert. H.W. legde gelijkluidende verklaringen af op 26.05.2015. De onderzoekers konden via de openbare bronnen "You Tube" dergelijke film aantreffen onder de titel "Uzbek in Belgium". Het filmpje duurde in totaal 1.03 minuten. U. B. voert in dit filmpje (duidelijk herkenbaar) manipulaties uit met een Kalasjnikov. Er is tevens te zien dat betrokkene in het bezit is van 2 bijbehorende laders met munitie voor dergelijk type wapen. U. B. wilde in zijn verklaring van 25.02.2015 geen duidelijkheid verschaffen waar het filmpje juist werd opgenomen noch bijkomende informatie verschaffen over de herkomst van dit wapen. Volgens hem hadden vrienden van vrienden van hem een Kalasjnikov en heeft hij dit wapen vast gehouden en er een filmpje van gemaakt.1'. Het gegeven dat u, zoals blijkt uit het vonnis d.d. 08.02.2016 en het filmpje, toegang hebt tot een Kalasjnikov en bovendien duidelijk goed weet hoe u dergelijk wapen dient te hanteren, is op zijn minst verontrustend te noemen, zeker in combinatie met uw strafverleden en karakter.

Uit uw administratief dossier blijkt dat u op 12.09.2017 betrappt werd op bezit van drugs (hasj) in de strafinrichting. De feiten deden zich voor in de strafinrichting te Hasselt op 12.09.2017 en u zal eerstdaags door het parket van Hasselt gedagvaard worden voor de correctionele rechtbank wegens deze druggereleerde inbreuk. U zou maar al te goed moeten beseffen dat de gevangenis een oord van bezinning, inkeer en ommekeer voor de gedetineerde moet zijn en de gedetineerde moet aanzetten schuldinzicht te verwerven en afstand te nemen van zijn criminele verleden en zich te oriënteren naar een nieuwe levensstijl en een hernieuwde integratie in de reguliere maatschappij. U lijkt dus nog steeds te kampen met een drugsprobleem. Als er één plaats is waar misdrijven totaal geen plaats hebben dan is het dus wel in de gevangenis.

Uit bovenstaande blijkt dat uw gedragingen een gebrek aan normbesef, een immorele, oneerlijke ingesteldheid en een manifeste afwezigheid van eerbied voor sociale, morele en economische waarden. De vaststelling dat u sinds uw meerderjarigheid reeds 7 maal correctioneel veroordeeld bent voor een veelheid aan criminele feiten waarbij u, m.u.v. uw veroordeling van 03.07.2013 waarbij u tot een werkstraf veroordeeld werd (die alsnog gedeeltelijk vervangen werd door een gevangenisstraf), telkens een gevangenisstraf werd opgelegd, wijst er voorts op dat u geen lessen trekt uit uw veroordelingen en dat u de ernst van uw daden niet blijkt of niet wenst in te zien, noch schijnt te begrijpen dat uw gedrag maatschappelijk onaanvaardbaar is. Er werden u reeds tal van kansen gegeven (meerdere jeugdbeschermingsmaatregelen, probatieuitstel, werkstraf), maar geen ervan had het beoogde effect. Uit uw persoonlijk handelen komt dan ook een volgehouden, voor de maatschappij gevaarlijke criminele ingesteldheid naar voren waardoor het helemaal niet uit te sluiten valt dat u degelijk gedrag in de toekomst niet zal herhalen. Ingevolge de ernst van de door u gepleegde feiten en hun herhalend karakter kan geconcludeerd worden dat u momenteel een ernstig gevaar kan betekenen voor de rust van de burgers evenals voor de handhaving van de openbare orde. Het beëindigen van uw verblijfsrecht is dan ook een noodzakelijke maatregel voor de bescherming van de orde en ter preventie van strafbare feiten daar uw gedrag een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de samenleving.

+++

Op 23.08.2017 werd u op de hoogte gesteld van het feit dat overwogen werd om uw recht op verblijf te beëindigen en werd u de mogelijkheid geboden om binnen een termijn van 15 dagen relevante elementen die het nemen van een beslissing zouden kunnen verhinderen of beïnvloeden, aan te voeren. Uit de vragenlijst die u op 28.08.2017 invulde, blijkt dat u Engels, Frans, Nederlands en Russisch kan lezen en/of spreken; dat u sinds 9-jarige leeftijd in België bent; dat u niet in het bezit bent van reisdocumenten; dat uw vervallen vreemdelingenkaart zich bij uw vriendin bevindt; dat u geen ziekte hebt die u belemmert te reizen of naar uw herkomstland terug te keren; dat u voor uw detentie woonachtig was te Roeselare; dat u een duurzame relatie heeft met V. A. (Vosselaredorp 66, 9850 Nevele) (zie kopie identiteitskaart en brief in bijlage); dat u volgende familie heeft in België, allen woonachtig in de (...): S. N. (tante), E. A. (oom), E. K. (nicht), E. R. (neef), alsook uw zus, E. M., die verblijft in de vzw Steevliet (zie kopieën identiteitskaarten en brieven in bijlage); dat u geen minderjarige kinderen heeft; dat u niet gehuwd bent of geen duurzame relatie heeft in een ander land dan België; dat u familie heeft in Moskou maar dat u hun verblijfplaats en telefoonnummers niet kent; dat u mogelijk nog enkele familieleden zou hebben in Kirgizië maar dat de meesten nu in Moskou zouden verblijven en dat u geen contact onderhoudt met hen; dat u lagere school liep in Merendree (Sint-Gerolfschool), dat u middelbaar onderwijs volgde te Gent TSO richting hotel, dat u uw scholing niet afmaakte ten gevolge van het overlijden van uw moeder (zie ook werkdocument anamnese); dat u opleidingen volgde tijdens uw detentie (zie attesten); dat u reeds gewerkt heeft in België (zie document VDAB); dat u nog niet gewerkt heeft in uw herkomstland want dat u op 9-jarige leeftijd naar België kwam; dat u nog nooit opgesloten/veroordeeld werd in een ander land dan België; dat u volgende redenen heeft waarom u niet naar uw land van herkomst terug kan keren: uw moeder werd hier begraven, uw zus werd geboren in België (zij is de enige directe familie die u heeft), u vreest voor discriminatie en voor uw veiligheid daar u tot de Oezbeekse minderheid behoort die nog steeds geïsoleerd wordt, u bent hier sinds 9-jarige leeftijd en inmiddels bent u 25 jaar oud, uw vriendin is hier en er is een dochter op komst, u heeft nu een stabiel leven en dat wil u zo houden, 2/3 van uw leven bent u hier en zelfs in uw hoofd denkt u in het Nederlands na, u heeft veel gewerkt in het verleden en u zou direct opnieuw werk hebben, moest u de kans krijgen. U legt ook volgende stukken voor ter staving: werkdocument; schrijven DVZ i.v.m. toekenning onbepaald verblijf; "getuigschrift van woonst" op naam van uw overleden moeder afgegeven op 17.08.2017 door Dienst Burgerzaken Nevele; "samenstelling van het gezin" afgegeven door Dienst Burgerzaken Nevele; "getuigschrift van woonst" op uw naam afgegeven op 18.08.2017 door Dienst Burgerzaken Gent; krantenartikelen i.v.m. de geschiedenis van uw familie in België; kopieën identiteitsbewijzen familie in België; schrijven van A. V. d.d. 14.08.2017; uittreksel uit het bevolkings- en vreemdelingenregister, toestand 21.08.2017; schrijven van R. E.; schrijven van uw zus; foto; oriënteringsattest C - secundair onderwijs d.d. 30.06.2006; attesten i.v.m. in de gevangenis gevolgde opleidingen; loopbaangegevens; een brief waarin u uw levensloop beschrijft; bewijs geldstortingen; schrijven V. A. i.v.m. aanvraag erkenning; kopie briefverkeer tussen u en uw vriendin.

+++

Na de dood van uw moeder werd u opgevangen door de broer van uw moeder (E. A., geboren op 06.07.1970 te Jalalabad, C-kaart) en diens echtgenote (S. N. B., geboren te Jalalabad op 24.09.1974, Belgische nationaliteit sinds 19.04.2011) die een dochter E. K. A. (geboren op 16.05.1999, Belgische nationaliteit) en een zoon E. R. A. (geboren op 11.04.2001, Belgische nationaliteit) hebben. Zij bezoeken u soms in de gevangenis. Ook uw halfzus, E. M. R. (geboren op 23.01.2001 te Deinze B-kaart), is woonachtig in België en heeft u reeds bezocht in de gevangenis.

Overeenkomstig de rechtspraak van het EHRM (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Litouwen; EHRM 17 februari 2009, Onur/Groot-Brittannië; Mole N., Asylum and the European Convention on Human Rights, Straatsburg, Council of Europe Publishing, 2007, 97) kan slechts van een door artikel 8 van het EVRM beschermd familie- en gezinsleven tussen volwassen familieleden en verwanten worden gesproken indien, naast de afstammingsband, een vorm van afhankelijkheid blijkt. Er liggen thans geen stukken voor waaruit blijkt dat u in België afhankelijk zou zijn van één van deze familieleden. Er is bijgevolg geen sprake van een familie- en gezinsleven met deze familieleden dat moet worden beschermd. U kan contact onderhouden met deze familieleden door gebruik te maken van de bestaande communicatiemiddelen en zij kunnen u desgewenst bezoeken daar zij België vrijelijk in- en uit kunnen reizen.

U verklaarde een duurzame relatie te hebben met de Belgische V. A. C. J. (geboren op 07.03.1989 te Gent). Mevrouw V. beviel op 06.10.2017 te Deinze van een dochter, V. A., dit zou uw dochter zijn. Er werden geen bewijsstukken geleverd dat u haar reeds officieel als uw dochter erkend heeft, wel werd een ongedateerd en vaag schrijven van uw partner voorgelegd waarin volgende gesteld wordt: "De vraag voor de erkenning is al binnen sedert 22 mei. Door vertragingen in het groot verlof is deze nog niet in orde. Bij deze heb ik wel een bevestiging gevraagd voor de aanvraag van de erkenning." U ontvangt bezoek van uw partner en uw vermeende dochter in de gevangenis. Het is onbekend sinds wanneer u mevrouw kent, wel kan verondersteld worden dat jullie liefdesrelatie pas een aanvang nam ruim nadat u op 23.07.2014 in hechtenis geplaatst werd. Uit de documenten die u voorlegt, blijkt immers dat u de eerste jaren van deze laatste detentie nog een relatie had met C.I. (geboren op 05.10.1997, Belgische nationaliteit). Uit het werkdocument dat u voorlegt, blijkt dat u in een gesprek eind november 2016 aangaf definitief een streep te hebben getrokken onder deze relatie met C.I.. Mevrouw V. op haar beurt was van 22.09.2012 tot 26.04.2016 nog gehuwd met een andere man. Uit de bezoekerslijst van de gevangenis blijkt dat het eerste bezoek van mevrouw V. aan u dateert van 21.02.2017, het eerste ongestoord bezoek van 30.03.2017. Hoe dan ook, u heeft nooit officieel samengewoond met uw vermeende dochter, zij was immers nog niet geboren toen u in de gevangenis terecht kwam, noch met mevrouw V. Uit een schrijven van uw partner d.d. 14.08.2017 blijkt wel dat jullie de intentie hebben samen een gezinsleven op te bouwen en dat u, daar waar mogelijk, uw partner en vermeende dochter ook financieel probeert te ondersteunen.

Hoe dan ook het wordt niet betwist dat u zich kan beroepen op een gezinsleven in de zin van het artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden.

Het feit dat uw partner niet gedwongen kan worden het Belgische grondgebied te verlaten, maakt niet dat zij, samen met uw vermeende dochter, u niet vrijwillig zou kunnen volgen naar uw land van herkomst of een derde land. Het is eigen aan grensoverschrijdende relaties dat één van beide partners zich buiten het oorspronkelijk land van herkomst bevindt. Er liggen thans geen stukken voor waaruit blijkt dat er in hoofde van uw partner sprake zou zijn van onoverkomelijke hinderpalen die het uitbouwen van een normaal en effectief gezinsleven in uw land van herkomst of elders verhinderen, evenmin blijkt dat u uw gezinsleven enkel in België zou kunnen uitbouwen. Mevrouw V. was bij het begin van jullie relatie op de hoogte (of had op de hoogte kunnen zijn) van uw strafrechtelijk verleden, jullie liefdesrelatie begon immers toen u reeds in de gevangenis zat, en diende te weten dat dit mogelijkerwijze gevolgen zou hebben voor uw recht op verblijf in België. Uw vermeende dochter is nog zeer jong en het is dan ook niet onredelijk te veronderstellen dat zij zich zonder al te veel problemen zou kunnen aanpassen aan gewijzigde levensomstandigheden.

Uw partner kan er uiteraard ook voor kiezen samen met uw vermeende dochter in België te blijven en contact met u te onderhouden via mail, telefoon en andere moderne communicatiemiddelen en via periodieke reizen naar de plaats waar u verblijft. Nu u nooit met uw vermeende dochter en partner samengeleefd heeft, blijkt niet dat zulks een zeer ingrijpende wijziging in hun leven tot gevolg zou hebben. Overeenkomstig de rechtspraak van het EHRM heeft de uitwijzing van een ouder die niet samenwoont met zijn minderjarige kinderen niet dezelfde ontwrichtende impact op het leven van deze kinderen als de uitwijzing van een ouder die wel als een gezin samenwoont met zijn minderjarige

kinderen, zeker indien contact via telefoon en internet mogelijk blijft vanuit het land waar de ouder zich zal vestigen en er voor de kinderen geen beletsel bestaat om deze ouder te gaan opzoeken in dat land (EHRM 18 oktober 2006, Ünür / Nederland; EHRM 8 januari 2009, Grant / het Verenigd Koninkrijk; EHRM 17 februari 2009, Onur / het Verenigd Koninkrijk). Hoewel het belang van het kind een primordiaal karakter heeft, heeft het daarom nog geen absoluut karakter. Bij de afweging van de verschillende op het spel staande belangen, neemt het belang van het kind een bijzondere plaats in. Die bijzondere plaats maakt het evenwel niet onmogelijk om eveneens rekening te houden met andere belangen (EHRM, 3 oktober 2014, nr. 12738/10, Jeunesse t. Nederland, par. 101; GwH 7 maart 2013, nr. 30/2013).

Zoals reeds aangehaald, blijkt uit uw administratief dossier dat u op 12.09.2017 betrappt werd op bezit van drugs (hasj) in de strafinrichting. Het gegeven dat u een duurzame relatie had en dat er een kind op komst was, weerhield u er dus niet van om een bijkomende straf omwille van drugsbezit te riskeren. Hoe dan ook, uit artikel 8, tweede lid van het EVRM blijkt dat een inmenging in het privé - en gezinsleven mogelijk is wanneer er een wettelijke basis is en een maatregel nodig is om bepaalde doelstellingen, zoals de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, te verzekeren. Het gevaar dat u vormt voor de openbare orde, is superieur aan de familiale- en privébelangen die u kan doen gelden, er zijn ernstige redenen van openbare orde waardoor het beëindigen van uw verblijfsrecht een noodzakelijke maatregel vormt.

U verblijft sinds u 9 jaar oud bent in België, inmiddels bent u bijna 26 jaar oud. Het wordt niet betwist dat u door uw lange verblijf, bepaalde banden met België heeft opgebouwd, dat u hier vrienden en kennissen heeft en dat uw sociale leven zich hier afspeelt. Uit niks blijkt echter dat de banden die u met België opgebouwd heeft van een dergelijk uitzonderlijke aard zijn dat deze vermogen op te wegen tegen het ernstig en actueel gevaar dat u door uw persoonlijk gedrag kan worden geacht te vormen voor de openbare orde. U legt immers geen enkel document voor dat het tegendeel bewijst. Het is niet onredelijk te stellen dat uw gedrag, dat een ernstige verstoring van de openbare orde vormt, blijk geeft van de afwezigheid van de wil om werkelijk te integreren in de samenleving waarbinnen u zich ophoudt en waarvan u meermaals bepaalde fundamentele waarden heeft miskend. Integratie veronderstelt ook dat men de Belgische reglementering respecteert en zich aldus onthoudt aan het plegen van strafbare feiten. U kan via de moderne communicatiemiddelen contact onderhouden met uw vrienden in België en zij zouden u, indien gewenst, kunnen bezoeken.

U verklaart mogelijkerwijze nog familie te hebben in Kirgizië maar stelt hier geen contact meer mee te hebben. U zou ook familie hebben in Moskou maar hun verblijfsadres en telefoonnummers zou u onbekend zijn. Uw laatste bezoek aan Kirgizië dateert van 2013, toen op bezoek ging bij uw grootmoeder die op sterven lag. U gaf aan Russisch te spreken, dit is één van de officiële talen te Kirgizië waardoor het niet onredelijk is te veronderstellen dat taal alvast geen probleem zou vormen. Eventueel kan u het contact met de resterende familieleden herstellen opdat zij u eventueel tijdelijk zouden kunnen ondersteunen. Uw familie en vrienden in België kunnen u desgewenst ook vanuit België steun bieden. Uw eerste 9 levensjaren bracht u in Kirgizië door waardoor aangenomen kan worden dat u toch nog enige banden heeft met dit land dat u niet volledig vreemd is.

U haalde aan tot de Oezbeekse minderheid te behoren en daardoor te vrezen voor discriminatie en voor uw veiligheid. U diende een asielaanvraag in op 07.10.2010, daar u geen gevolg gaf aan de oproep tot gehoor en u geen geldige reden opgaf voor uw afwezigheid, werd u de vluchtelingenstatus geweigerd door het CGVS op 27.02.2012. Het is niet onredelijk te veronderstellen dat iemand die daadwerkelijk een gedegen vrees heeft, zijn asielaanvraag nauwgezet opvolgt en de moeite neemt oproepen te beantwoorden. Dit gegeven ondermijnt dan ook uw vrees. U legt daarenboven geen enkel bewijs voor dat uw bewering zou kunnen staven, waardoor ook dit element niet weerhouden kan worden. Het gegeven dat uw moeder in België begraven is en dat uw halfzus hier geboren is, weegt evenmin op tegen het ernstig en actueel gevaar dat u door uw persoonlijk gedrag kan worden geacht te vormen voor de openbare orde.

De beperkte officiële en korte tewerkstellingen zijn niet van die aard om thans te spreken van een economische binding met het gastland. U heeft niet meer gewerkt sinds 12.07.2012 en bezit een strafblad wat uw inschakeling in de arbeidsmarkt niet ten goede komt.

De opleidingen die u in de gevangenis gevolgd heeft, zullen u ongetwijfeld helpen bij het vinden van een job elders.

Met inachtneming van alle door u aangevoerde omstandigheden wordt op grond van bovenstaande geconcludeerd dat er ernstige redenen van openbare orde zijn waardoor het beëindigen van uw verblijfsrecht een noodzakelijke maatregel vormt voor de bescherming van de orde en ter preventie van strafbare feiten daar uw gedrag een werkelijke, actuele en ernstige bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de samenleving."

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 21 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), van artikel 62 van de vreemdelingenwet, van de materiële en formele motiveringsplicht en van de artikelen 2 en 3 van de wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen van 29 juli 1991.

De verzoekende partij licht het eerste middel als volgt toe:

"EERSTE MIDDEL

Schending van het artikel 21 Vreemdelingenwet;

Schending van het artikel 62 Vreemdelingenwet - materiële en formele motiveringsverplichting ;

Schending van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

5.1.1.

De voorliggende beslissing stelt een einde aan het verblijf. De beslissing houdt geen bevel in om het grondgebied te verlaten.

5.1.2.

De Dienst Vreemdelingenzaken begaat een manifeste beoordelingsfout door aan de verzoeker een beslissing tot beëindiging tot verblijf te geven maar tegelijkertijd geen bevel te geven om het grondgebied te verlaten.

Inderdaad, het artikel 21 Vreemdelingenwet stelt letterlijk dat de Dienst Vreemdelingenzaken een einde kan stellen aan het verblijf én een bevel geven om het grondgebied te verlaten, dit om redenen van openbare orde of nationale veiligheid :

"Art. 21. De minister of zijn gemachtigde kan een einde maken aan het verblijf van een onderdaan van een derde land die voor een beperkte of onbeperkte duur tot verblijf is toegelaten of gemachtigd en hem het bevel geven het grondgebied te verlaten, om redenen van openbare orde of nationale veiligheid (onderstreping = eigen toevoeging)

De voorliggende beslissing beëindigt weliswaar het verblijf maar houdt evenwel geen bevel in om het grondgebied te verlaten.

5.1.3.

Het mag bovendien duidelijk zijn dat de Dienst Vreemdelingenzaken zelf verwarrend motiveert aangezien er weliswaar geen uitdrukkelijk uitwijzingsbevel gegeven wordt maar er in de beslissing wel gemotiveerd wordt dat de 'uitwijzing' niet dezelfde ontwrichtende impact heeft.

Met andere woorden, de Dienst Vreemdelingenzaken motiveert de bestreden beslissing alsof het wel degelijk om een uitwijzingsbevel gaat.

"Overeenkomstig de rechtspraak van het EHRM heeft de uitwijzing van een dochter die niet samenwoont met zijn minderjarige kinderen niet dezelfde ontwrichtende impact op het . leven van deze kinderen als de uitwijzing van een ouder die wel als een gezin samenwoont met zijn minderjarige kinderen, zeker indien contact via telefoon en internet mogelijk blijkt vanuit het land waar de ouder zich zal vestigen en er voor de kinderen geen beletsel bestaat om deze ouder te gaan opzoeken in dat land (EHRM18 oktober 2006, Üner/Nederland; EHRM 8 januari 2009, Grant/ het Verenigd Koninkrijk; EHRM 17 februari 2009, Onur/ het Verenigd Koninkrijk)."

(vet gedrukt + onderstreping = eigen toevoegingen)

5.1.4.

De bestreden beslissing is formeel geen uitwijzingsbeslissing maar inhoudelijk motiveert de Dienst Vreemdelingenzaken deze beslissing wel alsof het om een uitwijzingsbevel gaat.

Deze dubbelzinnige beslissing dient uit het rechtsverkeer gehaald te worden.

Inderdaad, in het geval van een uitwijzingsbeslissing dient de Dienst Vreemdelingenzaken expliciet

te motiveren omtrent de artikel 74/13 en 74/14 Vreemdelingenwet, hetgeen de Dienst Vreemdelingenzaken in concreto nagelaten heeft.

Een schending van de motiveringsverplichting ligt dan ook voor.

5.1.5.

Het moge duidelijk zijn dat de wet niet deugdelijk werd toegepast.

De beslissing dient dan ook te worden vernietigd.

2.1.2. Artikel 21 van de vreemdelingenwet, op grond waarvan de bestreden beslissing werd genomen, luidt als volgt:

“De minister of zijn gemachtigde kan een einde maken aan het verblijf van een onderdaan van een derde land die voor een beperkte of onbeperkte duur tot verblijf is toegelaten of gemachtigd en hem het bevel geven het grondgebied te verlaten, om redenen van openbare orde of nationale veiligheid.

Het eerste lid is van toepassing, onverminderd artikel 61/8, op de onderdaan van een derde land die krachtens artikel 61/7 tot verblijf gemachtigd is.”

2.1.2. De Raad stelt vast dat de verzoekende partij geen belang heeft bij het eerste middel. De verzoekende partij houdt voor dat de verwerende partij op grond van artikel 21 van de vreemdelingenwet verplicht zou zijn om, wanneer zij beslist tot beëindiging van het verblijf, ook een bevel om het grondgebied te verlaten uit te vaardigen, wat zij volgens het betoog van de verzoekende partij in haar eerste middel, niet gedaan heeft.

Artikel 21 van de vreemdelingenwet luidt immers als volgt:

“De minister of zijn gemachtigde kan een einde maken aan het verblijf van een onderdaan van een derde land die voor een beperkte of onbeperkte duur tot verblijf is toegelaten of gemachtigd en hem het bevel geven het grondgebied te verlaten, om redenen van openbare orde of nationale veiligheid.

Het eerste lid is van toepassing, onverminderd artikel 61/8, op de onderdaan van een derde land die krachtens artikel 61/7 tot verblijf gemachtigd is.”

Vooreerst stelt de Raad vast dat de verzoekende partij niet aannemelijk maakt dat uit de bewoordingen van het eerste lid van artikel 21 van de vreemdelingenwet wel degelijk zou blijken dat de gemachtigde altijd verplicht zou zijn een bevel om het grondgebied te verlaten uit te vaardigen indien hij beslist tot de beëindiging van het verblijf om redenen van openbare orde of nationale veiligheid van een onderdaan van een derde land die voor een beperkte of onbeperkte duur tot verblijf is toegelaten of gemachtigd. Het gebruik van de werkwoordvorm “kan” duidt er op dat de gemachtigde niet verplicht is om in het geval zoals beschreven in artikel 21 het verblijf te beëindigen en een bevel om het grondgebied te verlaten af te geven, maar dat hij enkel de mogelijkheid heeft dat te doen. Het gaat met andere woorden niet om een gebonden bevoegdheid. Uit de bewoordingen van artikel 21 van de vreemdelingenwet blijkt verder niet dat, indien de gemachtigde zou beslissen een einde te maken aan het verblijf, hij in dat geval ook altijd een bevel om het grondgebied te verlaten zou moeten afgeven.

Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 15 september 2006 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen blijkt dat het de uitdrukkelijke wil van de wetgever is dat de procedure van de Raad zoveel als mogelijk aansluit bij die welke geldt voor de Raad van State. Dienvolgens kan voor de interpretatie van de verschillende begrippen en rechtsfiguren worden teruggesproken naar die welke thans bij de Raad van State wordt aangewend.

Middelen moeten in beginsel enkel onderzocht worden indien de verzoekende partij belang heeft bij dat middel, met andere woorden, indien de vernietiging van dat middel haar een voordeel kan opleveren.

Uit de bewoordingen van de bestreden beslissing blijkt dat ze geen bevel om het grondgebied te verlaten bevat. Niet alleen luidt de hoofding van de bestreden beslissing “*beslissing tot beëindiging van verblijf*”, zonder meer, maar bovendien wordt in de bestreden beslissing nergens expliciet gesteld dat de verzoekende partij het grondgebied moet verlaten. Bovendien stelt ook de verwerende partij in de nota met opmerkingen dat de hoofding van de bestreden beslissing in die zin duidelijk is. Er wordt volgens de verwerende partij een einde gesteld aan het verblijfsrecht, maar de bestreden beslissing gaat volgens haar niet gepaard met een bevel om het grondgebied te verlaten. De Raad stelt dan ook vast dat de

bestreden beslissing geen bevel om het grondgebied te verlaten bevat. De verzoekende partij maakt niet aannemelijk welk belang zij heeft bij haar kritiek dat zij van oordeel is dat de bestreden beslissing wel degelijk een bevel om het grondgebied te verlaten had moeten bevatten, aangezien de bestreden beslissing in casu geen bevel om het grondgebied te verlaten bevat, en de verzoekende partij dus niet wordt bevolen het grondgebied te verlaten. De verzoekende partij maakt immers niet aannemelijk dat zij voordeel zou halen uit het feit dat de verwerende partij na een eventuele vernietiging een beslissing tot beëindiging tot verblijf zou nemen met bevel om het grondgebied te verlaten.

De Raad stelt dan ook vast dat de verzoekende partij geen belang heeft bij het eerste middel.

Het eerste middel is niet ontvankelijk.

2.2.1. In een tweede middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 23 van de vreemdelingenwet, van artikel 40ter van de vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden (hierna: het EVRM), van artikel 62 van de vreemdelingenwet, van de materiële en formele motiveringsplicht en van de artikelen 2 en 3 van de wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen van 29 juli 1991.

De verzoekende partij licht het tweede middel als volgt toe:

“5.2.1.

De bestreden beslissing kan niet steunen op een zorgvuldig onderzoek met betrekking tot verzoekers gezinsleven, meer bepaald met betrekking tot verzoekers Belgische partner en Belgische dochter.

Meer nog, de bestreden beslissing blaast gelijktijdig koud en warm.

Zo stelt de Dienst Vreemdelingenzaken dat de verzoeker zich kan beroepen op een gezinsleven :

'Hoe dan ook het wordt niet betwist dat u zich kan beroepen op een gezinsleven in de zin van het artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden.

Doch tegelijkertijd schrijft de Dienst Vreemdelingenzaken steeds weer dat verzoekers dochter A. V., de 'vermeende dochter' is van de verzoeker.

Dergelijke motivering is dan ook niet ernstig.

De Dienst Vreemdelingenzaken laat immers uitschijnen dat het niet vaststaat dat verzoeker een Belgische dochter heeft.

5.2.2.

Dat de motivering met betrekking tot het gezinsleven en verzoekers dochter niet ernstig is blijkt uit 2 objectieve elementen :

-5.2.2.1.

Allereerst, geeft de Dienst Vreemdelingenzaken wel degelijk toe te beschikken over de mededeling van verzoekers partner dat de vraag tot erkenning van verzoekers dochter al binnen is sedert 22 mei 2017 maar dat deze door (administratieve) vertragingen nog niet in orde is gemaakt.

"U verklaarde een duurzame relatie te hebben met de Belgische V. A. C. J. (geboren op 07.03.1989 te Gent). Mevrouw V. beviel op 06.10.2017 te Deinze van een dochter, V. A., dit zou uw dochter zijn.

Er werden geen bewijsstukken geleverd dat u haar reeds officieel als uw dochter erkend heeft, wel verder een ongedateerd en vaag schrijven van uw partner voorgelegd waarin volgende gesteld wordt:

"De vraag voor de erkenning is al binnen sedert 22 mei. Door vertragingen in het groot verlof is deze nog niet in orde. Bij deze heb ik wel een bevestiging gevraagd voor de aanvraag van de erkenning." U ontvangt bezoek van uw partner en uw vermeende dochter in de gevangenis.

Toch zal de Dienst Vreemdelingenzaken niet daadwerkelijk nagaan in de databestanden of navragen bij de verzoeker of zijn partner of de erkenning effectief is tot stand gekomen.

- 5.2.2.2.

Ten tweede, had de Dienst Vreemdelingenzaken indien zij het onderzoek zorgvuldig uitgevoerd had, kunnen waarnemen dat de verzoeker zijn dochter A. erkende.

De erkenning is effectief geschied op datum van 22/03/2018 (zie stuk 3).

De Dienst Vreemdelingenzaken had hiervan niet onwetend kunnen zijn aangezien de weigeringsbeslissing genomen is op datum van 29/03/2018.

De erkenning is dus zelfs anterieur aan de bestreden beslissing.

Bovendien heeft de Dienst Vreemdelingenzaken geen navraag gedaan bij de verzoeker of zijn partner. Dan hadden zij de Dienst Vreemdelingenzaken er uiteraard op gewezen dat de erkenning tot stand gekomen was.

- 5.2.2.3.

In ieder geval is het duidelijk dat de Dienst Vreemdelingenzaken geen zorgvuldig onderzoek heeft uitgevoerd aangezien heel nadrukkelijk blijkt uit het dossier dat het nodige werd gedaan ter erkenning van verzoekers dochter.

- 5.2.2.4.

Ondertussen is verzoekers partner ook zwanger van hun 2de kind.

Ook deze erkenning kwam reeds tot stand op datum van 22/03/2018 (zie stuk 4).

Ook deze erkenning vond plaats voorafgaan aan de bestreden beslissing.

5.2.3.

Als zorgvuldige overheid had de Dienst Vreemdelingenzaken, die toegang heeft tot alle databestanden, hiermee rekening dienen te houden.

Ook had de Dienst Vreemdelingenzaken navraag kunnen doen bij de verzoeker en zijn partner. Feit is dat verzoekers kind en zelfs het ongebornen 2de kind wel degelijk erkend zijn, voorafgaand aan de bestreden beslissing.

Omwille van deze onzorgvuldigheid verwijst de Dienst Vreemdelingenzaken in de bestreden beslissing steeds ten onrechte naar verzoekers 'vermeende dochter', alsof het niet zijn kind zou zijn. Dit grieft de verzoeker evident.

Deze belangwekkende informatie bestond van vóór de bestreden beslissing zodat de Dienst Vreemdelingenzaken hiermee rekening had dienen te houden.

Er kan dus waargenomen worden dat de verzoeker ten tijde van de bestreden beslissing zelfs twee erkende kinderen heeft, een geboren en een ongebornen.

5.2.4.

Gezien het gemeenschappelijk kind A. de Belgische nationaliteit heeft, impliceert dit dat de verzoeker zich eveneens kan beroepen op het recht vervat in artikel 40ter Vreemdelingenwet.

In dat opzicht is de bestreden beslissing niet te begrijpen.

Er is een beschermenswaardige gezinssituatie.

5.2.5.

De bestreden beslissing dient te worden vernietigd.

De bestreden beslissing dient bijgevolg vernietigd te worden, wegens onzorgvuldig bestuur.

2.2.2. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen verplichten de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de bestreden beslissing ten gronde liggen en dit op afdoende wijze. Het afdoend karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, met name dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen.

De belangrijkste bestaansreden van deze uitdrukkelijk motiveringsplicht bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan binnen de perken van de redelijkheid tot haar beslissing is gekomen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (cf. RvS 30 oktober 2014, nr. 228.963; RvS 17 december 2014, nr. 229.582).

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221 475).

Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Voor zover de verzoekende partij de schending aanvoert van artikel 40ter van de vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat de bestreden beslissing niet werd genomen op grond van deze bepaling. De verzoekende partij kan er dan ook niet dienstig de schending van aanvoeren. Dit onderdeel van het tweede middel is niet ontvankelijk. Indien de verzoekende partij van oordeel is dat zij onder de voorwaarden van deze bepaling valt staat het haar vrij een aanvraag op grond van deze bepaling in te dienen.

De verzoekende partij maakt niet aannemelijk waarom of op welke wijze de bestreden beslissing artikel 23 van de vreemdelingenwet schendt. Dit onderdeel van het tweede middel is dan ook niet ontvankelijk.

In haar tweede middel betoogt de verzoekende partij dat de bestreden beslissing niet kan steunen op een zorgvuldig onderzoek met betrekking tot het gezinsleven van de verzoekende partij, meer bepaald met betrekking tot haar Belgische partner en Belgische dochter. Volgens de verzoekende partij blaast de verwerende partij in de bestreden beslissing gelijktijdig koud en warm, door enerzijds te betwisten dat de verzoekende partij een erkende dochter heeft, en anderzijds het gezinsleven te aanvaarden.

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing expliciet het volgende motief bevat: *“Hoe dan ook wordt niet betwist dat u zich kan beroepen op een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden”*. Het is dan ook duidelijk dat de verwerende partij in de bestreden beslissing het gezinsleven in België van de verzoekende partij in de zin van artikel 8 van het EVRM aanvaardt. De verwerende partij bevestigt dit overigens in de nota met opmerkingen. Alle motieven van de bestreden beslissing waaruit zou blijken dat de verwerende partij enigszins twijfels uit bij het feit of de verzoekende partij al dan niet een erkend kind heeft in België of hier een gezinsleven heeft zijn dan ook overtollige motieven, in die zin dat de eventuele kennelijke onredelijkheid ervan niet kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Bovendien herhaalt de Raad dat de bestreden beslissing geen bevel om het grondgebied te verlaten bevat. Dit betekent dat, zelfs al bestaat er een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM in België, zoals in casu wordt aangenomen door de verwerende partij, de bestreden beslissing geen schending van een dergelijk gezinsleven als gevolg kan hebben. De bestreden beslissing heeft immers niet als gevolg dat het gezin uit elkaar wordt gehaald, maar enkel dat het verblijfsrecht van de verzoekende partij wordt beëindigd. De argumentatie van de verzoekende partij in haar tweede middel met betrekking tot het volgens haar onzorgvuldig onderzoek naar haar gezinsleven is dan ook niet dienstig, aangezien het duidelijk is dat de verwerende partij het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM aanvaardt, en de bestreden beslissing geen bevel om het grondgebied te verlaten bevat.

Uit voorgaande bespreking is gebleken dat de verzoekende partij de schending van de door haar opgeworpen bepalingen en beginselen niet aannemelijk heeft gemaakt, noch heeft zij aannemelijk gemaakt dat de bestreden beslissing op kennelijk onredelijke wijze werd genomen.

Het tweede middel is, voor zover ontvankelijk, niet gegrond.

2.3.1. In een derde middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 7 van de vreemdelingenwet, van artikel 23 van de vreemdelingenwet, van artikel 8 van het EVRM, van artikel 7 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest), van artikel 62 van

de vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen van 29 juli 1991, van de materiële en formele motiveringsplicht, van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, van artikel 74/14 van de vreemdelingenwet, van de zorgvuldigheidsplicht, van het redelijkheidsbeginsel, van het rechtszekerheidsbeginsel, van het vertrouwensbeginsel, van het evenredigheidsbeginsel, van de artikelen 3 en 13 van het EVRM en van "het respect voor de menselijke waardigheid".

De verzoekende partij licht het derde middel als volgt toe:

"

5.3.1.

*De voorliggende beslissing betreft een beslissing tot beëindiging van het verblijf.
Het is genomen in toepassing van het artikel 21 Vreemdelingenwet.*

5.3.2.

De bepalingen van het artikel 20 tot en met 24 Vreemdelingenwet luiden als volgt:

*"Art. 20. Onverminderd de meer voordelige bepalingen van een internationaal verdrag en het non-refoulementbeginsel, is dit hoofdstuk van toepassing op de onderdanen van derde landen die zijn toegelaten of gemachtigd tot een verblijf van meer dan drie maanden op het grondgebied van het Rijk.
Het is niet van toepassing op de onderdanen van derde landen die de internationale bescherming in het Rijk genieten.*

*Art. 21. De minister of zijn gemachtigde kan een einde maken aan het verblijf van een onderdaan van een derde land die voor een beperkte of onbeperkte duur tot verblijf is toegelaten of gemachtigd en hem het bevel geven het grondgebied te verlaten, om redenen van openbare orde of nationale veiligheid.
Het eerste lid is van toepassing, onverminderd artikel 61/8, op de onderdaan van een derde land die krachtens artikel 61/7 tot verblijf gemachtigd is.*

Art. 22. § 1. De minister kan een einde maken aan het verblijf van de volgende onderdanen van derde landen en hen het bevel geven het grondgebied te verlaten om ernstige redenen van openbare orde of nationale veiligheid:

1° de gevestigde onderdaan van een derde land;

2° de onderdaan van een derde land die de status van langdurig ingezetene in het Rijk geniet;

3° de onderdaan van een derde land die gemachtigd of toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk sinds ten minste tien jaar en die er sindsdien ononderbroken verblijft.

§ 2. Onder voorbehoud van het tweede lid wordt, wanneer er in toepassing van paragraaf 1 een einde wordt gemaakt aan het verblijf van een langdurig ingezetene die in een andere lidstaat internationale bescherming bekomen heeft, aan de bevoegde overheid van die lidstaat gevraagd om te bevestigen of de betrokkene daar nog altijd internationale bescherming geniet. Als de langdurig ingezetene er nog altijd internationale bescherming geniet, wordt hij naar die lidstaat verwijderd.

In afwijking van het eerste lid kan de langdurig ingezetene worden verwijderd naar een ander land dan de lidstaat die hem internationale bescherming heeft verleend, wanneer er ernstige redenen bestaan om hem te beschouwen als een bedreiging voor de nationale veiligheid of wanneer hij, omdat hij definitief veroordeeld is voor een bijzonder ernstig misdrijf, een bedreiging vormt voor de openbare orde.

In geen geval mag de betrokkene verwijderd worden naar een land waar hij blootgesteld wordt aan een schending van het non-refoulementbeginsel.

Art. 23. § 1. De beslissingen tot beëindiging van het verblijf genomen krachtens de artikelen 21 en 22 zijn uitsluitend gebaseerd op het persoonlijk gedrag van de betrokkene en mogen niet op economische gronden berusten.

Het gedrag van de betrokkene moet een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving zijn. Motiveringen die los staan van het betrokken individuele geval of met algemene preventieve redenen verband houden, mogen niet worden aangevoerd.

§ 2. Er wordt bij het nemen van de beslissing rekening gehouden met de ernst of de aard van de inbreuk op de openbare orde of de nationale veiligheid die hij heeft begaan, of met het gevaar dat van hem uitgaat, en met de duur van zijn verblijf in het Rijk.

Er wordt ook rekening gehouden met het bestaan van banden met zijn land van verblijf of met het ontbreken van banden met zijn land van oorsprong, met zijn leeftijd en met de gevolgen voor hem en zijn familieleden.

Art. 24. De bepalingen van artikel 7, tweede tot achtste lid, en van titel III quater zijn van toepassing op de onderdaan van een derde land die krachtens de artikelen 21 of 22 een bevel om het grondgebied te verlaten heeft ontvangen."

5.3.3.

Uit de artikelen 20 en 23 Vreemdelingenwet vloeit voort dat er rekening dient gehouden te worden met "de meer voordelige bepalingen van een internationaal verdrag" en dat er rekening dient gehouden te worden met het bestaan van banden met het land van verblijf of met het ontbreken van banden met het land van oorsprong, de leeftijd en de gevolgen voor de vreemdelingen en zijn familieleden.

Inderdaad :

Het artikel 20 Vreemdelingenwet begint als volgt:

"Artikel 20. Onverminderd de meer voordelige bepalingen van een internationaal verdrag (...)"

Het artikel 23 Vreemdelingenwet stelt:

"Er wordt ook rekening gehouden met het bestaan van banden met zijn land van verblijf of met het ontbreken van banden met zijn land van oorsprong; met zijn leeftijd en met de gevolgen voor hem en zijn familieleden."

5.3.4.

De Dienst Vreemdelingenzaken begaat een manifeste beoordelingsfout, door te motiveren in de beslissing tot beëindiging tot verblijf dat ondanks de meer voordelige bepalingen van een internationaal verdrag en ondanks de banden met België, het ontbreken van banden met zijn land van oorsprong en ondanks zijn leeftijd en ondanks de gevolgen voor hem en zijn familieleden hij het grondgebied dient verlaten.

Dat aan iedere administratieve rechtshandeling draagkrachtige motieven ten grondslag moeten liggen. Dat een bestuurshandeling aldus is gemotiveerd als niet alleen de concrete feiten maar ook de op die feiten toepasselijke rechtsregels worden vermeld en tevens wordt uitgelegd hoe de toepassing van die rechtsregels op de feiten naar de uiteindelijke beslissing heeft geleid.

Overeenkomstig het artikel 62 van de Vreemdelingenwet moeten alle administratieve beslissingen met redenen omkleed worden.

Dit volgt eveneens uit de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (zie verder meer).

De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 bepalen dat de bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd en dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat de motivering afdoende moet zijn.

Uit de bestreden beslissingen dient te blijken dat de Dienst Vreemdelingenzaken met alle feitelijke overwegingen - de specifieke situatie van de betrokken persoon - heeft rekening gehouden.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent hierop een wettelijk toezicht uit.

-5.3.4.1.

Zoals reeds aangehaald bepalen de artikelen 20 en 23 Vreemdelingenwet dat er rekening dient gehouden te worden met "de meer voordelige bepalingen van een internationaal verdrag" en dat er rekening dient gehouden te worden met het bestaan van banden met het land van verblijf of met het ontbreken van banden met het land van oorsprong, de leeftijd en de gevolgen voor de vreemdelingen en zijn familieleden.

-5.3.4.2.

Indien de voorliggende beslissing eveneens als een verwijderingsbeslissing dient beschouwd te worden aangezien de illegaliteit wordt vastgesteld en er gesteld wordt dat de verzoeker dient terug te keren naar het land van herkomst (er is immers sprake van de 'uitwijzing'), dan dient er eveneens rekening gehouden te worden met de bepalingen vervat in de artikelen 74/13 en 74/14 Vreemdelingenwet (zie verder meer).

5.3.5.

De voorliggende beslissing tot beëindiging van verblijf is in ieder geval niet adequaat gemotiveerd, wat evident een schending uitmaakt van het motiveringsbeginsel.

- Er wordt in de reden van de beslissing enkel en alleen verwezen naar het artikel 21 van de Vreemdelingenwet;

- Er wordt in de bestreden beslissing waarin sprake is van de uitwijzing, niet gemotiveerd in toepassing van welke wetsbepalingen een uitwijzingsbevel gegeven wordt;

- Er wordt in de reden van de beslissing niet gemotiveerd hoe lang de termijn bedraagt om het land te verlaten;

- Er wordt geen rekening gehouden met het hoger belang van het kind ;

5.3.6.

In de bestreden beslissing staat in de hoofding weliswaar niet vermeld dat de beslissing het bevel inhoudt om het grondgebied te verlaten, de reden van de beslissing motiveert omtrent de uitwijzing.

Met andere woorden, de Dienst Vreemdelingenzaken motiveert de bestreden beslissing alsof het wel degelijk om een uitwijzingsbevel gaat.

"Overeenkomstig de rechtspraak van het EHRM heeft de uitwijzing van een dochter die niet samenwoont met zijn minderjarige kinderen niet dezelfde ontwrichtende impact op het leven van deze kinderen als de uitwijzing van een ouder die wel als een gezin samenwoont met zijn minderjarige kinderen, zeker indien contact via telefoon en internet mogelijk blijkt vanuit het land waar de ouder zich zal vestigen en er voor de kinderen geen beletsel bestaat om deze ouder te gaan opzoeken in dat land (EHRM 18 oktober 2006, Üner / Nederland; EHRM 8 januari 2009, Grant/het Verenigd Koninkrijk; EHRM 17 februari 2009, Onur/ het Verenigd Koninkrijk)."

(vet gedrukt + onderstreping = eigen toevoegingen)

-5.3.6.1.

De bestreden beslissing is dan ook te beschouwen als een beslissing tot verwijdering.

Dit volgt uit de definitie van artikel 1, 6° Vreemdelingenwet:

"6° beslissing tot verwijdering: de beslissing die de illegaliteit van het verblijf van een vreemdeling vaststelt en een terugkeerverplichting oplegt

-5.3.6.2.

Evenwel dient een uitwijzingsbevel gemotiveerd te worden conform de artikel 74/13 en 74/4 Vreemdelingenwet.

Er kan waargenomen worden dat het uitwijzingsbevel geenszins afdoende en draagkrachtig gemotiveerd is. Er is zelfs geen termijn bepaald om het grondgebied te verlaten.

Ook moet het uitwijzingsbevel de juridische en de feitelijke overwegingen bevatten en moet deze motivering afdoende en draagkrachtig zijn.

Het is aan de gemachtigde om te motiveren waarom deze oordeelt dat een bevel noodzakelijk is.

-5.3.6.3.

Het is niet aan de verzoeker om de motivering zelf te raden of in te vullen.

Ook aan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen komt dit niet toe. Een gebrek in de motivering houdt daarom de nietigheid in.

-5.3.6.4.

Het uitwijzingsbevel bevat geen juridische overwegingen.

Er staat nergens een verwijzing naar het toepasselijke wetsartikel.

Het gaat hier in wezen wel degelijk om een uitwijzingsbevel aangezien de Dienst Vreemdelingenzaken zelf letterlijk de bewoordingen 'uitwijzing' hanteert.

Zo stelt de beslissing dat de 'uitwijzing' niet dezelfde ontwrichtende impact heeft.

Met andere woorden, de Dienst Vreemdelingenzaken motiveert de bestreden beslissing alsof het wel degelijk om een uitwijzingsbevel gaat.

"Overeenkomstig de rechtspraak van het EHRM heeft de uitwijzing van een dochter die niet samenwoont met zijn minderjarige kinderen niet dezelfde ontwrichtende impact op het leven van deze kinderen als de uitwijzing van een ouder die wel als een gezin samenwoont met zijn minderjarige kinderen, zeker indien contact via telefoon en internet mogelijk blijkt vanuit het land waar de ouder zich zal vestigen en er voor de kinderen geen beletsel bestaat om deze ouder te gaan opzoeken in dat land (EHRM 18 oktober 2006, Üner/Nederland; EHRM 8 januari 2009, Grant/het Verenigd Koninkrijk; EHRM 17 februari 2009, Onur / het Verenigd Koninkrijk)."

(vet gedrukt + onderstreping = eigen toevoegingen)

-5.3.6.5.

Het is aan de gemachtigde om in het uitwijzingsbevel aan te geven van welk toepassingsgeval er wettelijk toepassing is gemaakt.

In de Vreemdelingenwet worden verschillende toepassingsgevallen opgesomd waarin een uitwijzingsbevel kan afgeleverd worden.

Zo somt het artikel 7 Vreemdelingenwet expliciet verschillende toepassingsgevallen op.

Inderdaad, het artikel 7 bepaalt:

"Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling, die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven] Kortom, het is aan de gemachtigde om te motiveren in welk toepassingsgeval de verzoeker valt. Dit heeft de gemachtigde evenwel nagelaten te doen. Het is duidelijk dat de beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken onredelijk en onwettig is te noemen.

-5.3.6.6.

Uit het artikel 74/14 van de Vreemdelingenwet blijkt verder dat het principe geldt dat een beslissing tot verwijdering gepaard gaat met een termijn van 30 dagen.

Er is geen termijn bepaald.

5.3.7.

De verzoeker heeft onmiskenbaar een beschermingswaardig gezinsleven.

Dit gezinsleven wordt krachtens artikel 8 van het EVRM als volgt omschreven:

1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.
2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.

De Dienst Vreemdelingenzaken wringt zich in alle bochten om een beslissing tot beëindiging van verblijfsrecht te motiveren maar dient uiteindelijk toch te erkennen dat in casu wel degelijk sprake is van een beschermingswaardig gezinsleven.

Het is de taak van de administratieve overheid om, vooraleer dat zij een beslissing neemt, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van de zaak te bewerkstelligen en dit op basis van de omstandigheden waarvan zij kennis heeft of zou moeten hebben.

De Dienst Vreemdelingenzaken had wel degelijk op de hoogte moeten zijn van bepaalde elementen eigen aan het dossier, waaronder de erkenningsbeslissing van verzoekers dochter (zie supra).

Ten slotte dient rekening gehouden te worden met enerzijds het gegeven dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM een waarborg is en niets heeft te maken met goede wil of praktische regelingen en anderzijds dat artikel 8 primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet.

Wanneer er vervolgens een risico is op schending van het recht op respect voor privé- leven en/of familielevens wordt aangevoerd, dient in de eerste plaats te worden nagegaan of er sprake is van een beschermwaardig privé- en/of familielevens in de zin van artikel 8 EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing.

Artikel 8 EVRM definieert het begrip familielevens noch het begrip privélevens. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Het begrip "privélevens" wordt niet gedefinieerd in artikel 8 EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip privélevens een brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie aan te geven.³ Het Europees Hof laats voorts gelden dat persoonlijke, sociale en economische relaties deel uitmaken van het privélevens.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelde reeds dat de geestelijke gezondheid tot het privélevens behoort nu mentale en psychische stabiliteit een onontbeerlijke voorwaarde vormt voor het daadwerkelijk genot van het recht op respect voor het privélevens.

Het al of niet bestaan van een "familielevens" is een feitenkwestie en is afhankelijk van het werkelijk bestaan in de praktijk van nauwe persoonlijke banden⁶. Het EHRM kijkt hieromtrent voornamelijk naar de facto familiebanden.

Er kan in casu geen sprake zijn van enige twijfel over de familiebanden die verzoeker heeft met zijn Belgische partner en Belgische kind(eren).

In haar arrest *Slivenko/Letland* oordeelde het Europees Hof dat het familielevens in de zin van artikel 8 EVRM beperkt is tot de "kernfamilie", zijnde ouders en hun minderjarige kinderen.⁷ Banden tussen volwassen genieten volgens het EHRM niet noodzakelijker de door artikel 8 EVRM geboden

bescherming, tenzij er sprake is van bepaalde aanwijzingen van een zekere afhankelijkheid tussen de betrokkenen.

Het wederzijds genot van ouder en kind van elkaars gezelschap vormt volgens het EHRM een fundamenteel element van het familieleven in de zin van artikel 8 EVRM waarbij elke nationale maatregel die het genot van gezelschap verhindert een aantasting van het recht op respect voor het familieleven uitmaakt.

Het Europees hof heeft eveneens geoordeeld dat, bij het nemen van een verblijfsbeslissing die mogelijk het recht op gezins- en familieleven in de zin van artikel 8 EVRM schendt, de Staat het hoger belang van de kinderen in overweging dient te nemen.

Het Hof gaat zelfs verder en oordeelde dat in alle beslissingen waarbij kinderen betrokken zijn, hun belangen van het hoogste belang zijn.

Er kan worden vastgesteld dat tussen verzoeker en zijn Belgische familieleden- zijnde zijn Belgische partner en kinderen- er sprake is van beschermwaardige familieleven in de zin van artikel 8 Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden (EVRM) nu zij samen de "kernfamilie" uitmaken.

- 5.3.8.

De bestreden beslissing motiveert hierbij als volgt:

"U verklaarde een duurzame relatie te hebben met de Belgische V. A. C. J. (geboren op 07.03.1989 te Gent). Mevrouw VERMEERSCH beviel op 06.10.2017 te Deinze van een dochter, V., A., dit zou uw dochter zijn. Er werden geen bewijsstukken geleverd dat u haar reeds officieel als uw dochter erkend heeft, wel verder een ongedateerd en vaag schrijven van uw partner voorgelegd waarin volgende gesteld wordt: "De vraag voor de erkenning is al binnen sedert 22 mei. Door vertragingen in het groot verlof is deze nog niet in orde. Bij deze heb ik wel een bevestiging gevraagd voor de aanvraag van de erkenning. U ontvangt bezoek van uw partner en uw vermeende dochter in de gevangenis. Het is onbekend sinds wanneer u mevrouw kent, wel kan verondersteld worden dat jullie liefdesrelatie pas een aanvang nam ruim nadat u op 23.07.2014 in hechtenis geplaatst werd. Uit de documenten die u voorlegt, blijkt immers dat u de eerste jaren van deze laatste detentie nog een relatie had met C.I. (geboren op 05.10.1997, Belgische nationaliteit). Uit het werkdocument dat u voorlegt, blijkt dat u in een gesprek eind november 2016 aangaf definitief een streep te hebben getrokken onder deze relatie met C.I. Mevrouw V. op haar beurt was van 22.09.2012 tot 26.04.2016 nog gehuwd met een andere man. Uit de bezoekerslijst van de gevangenis blijkt dat het eerste bezoek van mevrouw V. aan u dateert van 21.02.2017, het eerste ongestoorde bezoek van 30.03.2017. Hoe dan ook, u heeft nooit officieel samengewoond met uw vermeende dochter, zij was immers nog niet geboren toen u in de gevangenis terecht kwam, noch met mevrouw V. Uit een schrijven van uw partner d.d. 14.08.2017 blijkt wel dat jullie de intentie hebben samen een gezinsleven op te bouwen en dat u, daar waar mogelijk, uw partner en vermeende dochter ook financieel probeert te ondersteunen.

Hoe dan ook het wordt niet betwist dat u zich kan beroepen op een gezinsleven in de zin van het artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden.

Het feit dat uw partner niet gedwongen kan worden het Belgische grondgebied te verlaten, maakt niet dat zij, samen met uw vermeende dochter, u niet vrijwillig zou kunnen volgen naar uw land van herkomst of een derde land. Het is eigen aan grensoverschrijdende relaties dat één van beide partners zich buiten het oorspronkelijk land van herkomst bevindt.

Er liggen thans geen stukken voor waaruit blijkt dat er in hoofde van uw partner sprake zou zijn van onoverkomelijke hinderpalen die het uitbouwen van een normaal en effectief gezinsleven in uw land van herkomst of elders verhinderen, evenmin blijkt dat u uw gezinsleven enkel in België zou kunnen uitbouwen. Mevrouw V. was bij het begin van jullie relatie op de hoogte (of had op de hoogte kunnen zijn) van uw strafrechtelijk verleden, jullie liefdesrelatie begon immers toen u reeds in de gevangenis zat, en diende te weten dat dit mogelijkerwijze gevolgen zou hebben voor uw recht op verblijf in België. Uw vermeende dochter is nog zeer jong en het is dan ook niet onredelijk te veronderstellen dat zij zich zonder al te veel problemen zou kunnen aanpassen aan gewijzigde levensomstandigheden.

Uw partner kan er uiteraard voor kiezen samen met uw vermeende dochter in België te blijven en contact met u te onderhouden via mail\ telefoon en andere moderne communicatiemiddelen en via periodieke reizen naar de plaats waar u verblijft. Nu u nooit met uw vermeende dochter en partner samengeleefd heeft, blijkt niet dat zulks een zeer ingrijpende wijziging in hun leven tot gevolg zou hebben. Overeenkomstig de rechtspraak van het EHRM heeft de uitwijzing van een dochter dien niet samenwoont met zijn minderjarige kinderen niet dezelfde ontwrichtende impact op het leven van deze kinderen als de uitwijzing van een ouder die wel als een gezin samenwoont met zijn minderjarige

kinderen, zeker indien contact via telefoon en internet mogelijk blijkt vanuit het land waar de ouder zich zal vestigen en er voor de kinderen geen beletsel bestaat om deze ouder te gaan opzoeken in dat land (EHRM 18 oktober 2006, *üner / Nederland*; EHRM 8 januari 2009, *Grant / het Verenigd Koninkrijk*; EHRM 17 februari 2009, *Onur / het Verenigd Koninkrijk*). Hoewel het belang van het kind een primordiaal karakter heeft, heeft het daarom nog geen absoluut karakter. Bij de afweging van de verschillende op het spel staande belangen, neemt het belang van het kind een bijzondere plaats in. Die bijzondere plaats maakt het evenwel niet onmogelijk om eveneens rekening te houden met andere belangen (EHRM, 3 oktober 2014, nr. 12738/10, *Jeunesse t. Nederland*, par. 101; GwH 7 maart 2013, nr. 30/2013).

De stelling dat verzoekers Belgische partner en hun kinderen verzoeker vrijwillig zouden kunnen volgen naar zijn land van herkomst of een derde land omdat dit nu eenmaal eigen is aan een grensoverschrijdende relatie is een complete schending van de positieve verplichting om betrokkenen toe te laten hun familieleven in België te verduurzamen in hoofde van de Staat.

Om na te gaan of deze schending van proportionele aard is dient een degelijke belangenafweging te worden bewerkstelligd, daarbij alle relevante elementen in overweging nemende.

Deze belangenafweging werd door de Dienst Vreemdelingenzaken niet bewerkstelligd!

De Dienst Vreemdelingenzaken motiveert in haar bestreden beslissing dat er sprake zou zijn van een "grensoverschrijdende relatie" en dat eigen aan dit soort relaties betekent dat één van de partners zich buiten het oorspronkelijke land van herkomst bevindt.

Deze motivering houdt echter geen steek!

Vooreerst, is er -volgens de eigen "definitie" die tegenpartij zich toe-eigent- geen sprake van een hoegenaamd "grensoverschrijdende relatie".

Verzoeker en zijn partner hebben elkaar in België leren kennen.

Verzoeker en zijn partner hebben zich dus nooit in een "grensoverschrijdende relatie" bevonden, gezien zij altijd samen in België hebben gewoond.

De motivering van de Dienst Vreemdelingenzaken die stelt dat er thans geen stukken voorliggen waaruit blijkt dat er sprake is van onoverkomelijke hinderpalen in hoofde van verzoekers partner, kan dan ook niet gevolgd worden. Dit werd trouwens ook nooit aan verzoekers partner gevraagd.

Verzoeker en zijn partner hebben nog nooit in een "grensoverschrijdende relatie" gezeten en zijn dan ook niet in de mogelijkheid om stukken voor te leggen dat zij hinder zullen ondervinden in het uitbouwen van hun gezinsleven.

Het kan de verzoeker niet verweten worden dat hij geen stukken kan voorleggen over zaken/gebeurtenissen die zich nog niet hebben voorgedaan!

Dat verzoeker en zijn Belgische partner een verschillende nationaliteit hebben, is geen element om aan te nemen dat er sprake zou zijn van een "grensoverschrijdende relatie".

Bovendien kan waargenomen worden dat de verzoeker misschien wel Russisch spreekt, verzoekers partner evident niet.

Zij is steeds opgegroeid in de Belgische samenleving.

De motivering is dan ook verregaand te noemen en disproportioneel.

Ook de motivering dat zijn partner er "kan voor kiezen samen met uw vermeende dochter in België te blijven en contact met u te onderhouden via mail, telefoon en andere moderne communicatiemiddelen en via periodieke reizen naar de plaats waar u verblijft." is niet wat de wetgever heeft beoogd.

Het hoger belang van het kind houdt wel degelijk in dat een scheiding van een ouder enkel kan indien dit in het individueel belang van het kind is.

Het hoeft geen betoog dat een gedwongen scheiding tussen kind en ouder niet in het belang is van verzoekers kind. De Dienst Vreemdelingenzaken toont in de bestreden beslissing nergens aan dat de scheiding wel in het belang van verzoekers kind zou zijn.

5.3.9.

Zoals eerder aangehaald is het bevel om het grondgebied te verlaten eigenlijk als een verwijderingsbeslissing te beschouwen.

De Dienst Vreemdelingenzaken moet bij het opleggen van een verwijderingsbeslissing eveneens rekening houden met specifieke omstandigheden.

Dit vloeit expliciet voort uit het artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet:

"Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land."

De bestreden beslissing van verwijdering bevat geen draagkrachtige motivering omtrent deze wettelijke bepaling vervat in het artikel 74/13 Vreemdelingenwet zodat het ook niet bewezen voorkomt dat hiermee terdege rekening gehouden werd door de Dienst Vreemdelingenzaken.

5.3.10.

Het artikel 23, in fine Vreemdelingenwet voorziet ook dat de Dienst Vreemdelingenzaken dient rekening te houden met de banden van verblijf of het ontbreken van banden met zijn land van oorsprong, zijn leeftijd en met de gevolgen voor de vreemdeling en zijn familieleden.

"Er wordt ook rekening gehouden met het bestaan van banden met zijn land van verblijf of met het ontbreken van banden met zijn land van oorsprong, met zijn leeftijd en met de gevolgen voor hem en zijn familieleden.

Het mag duidelijk zijn dat de bestreden beslissing een onredelijke afweging maakt die de toetsing niet doorstaat van het artikel 23, in fine Vreemdelingenwet.

Inderdaad :

- De verzoeker is in België sinds zijn 9 jaar. Hij is momenteel 26 jaar oud. Hij heeft met andere woorden langer in België gewoond dan in het land van herkomst.

In het oude artikel 21, §1 Vreemdelingenwet kon zijn verblijfsrecht zelfs niet beëindigd worden.

Oud art. 21, § 1 Vreemdelingenwet:

"Mag nooit worden uitgewezen noch uitgezet uit het Rijk:

1 ° de vreemdeling die geboren werd in het Rijk of aangekomen is voor hij de leeftijd van 12 jaar bereikte en die er sindsdien voornamelijk en op regelmatige wijze verblijft

Tegelijkertijd toont dit oud artikel wel aan dat verzoekers band met België als belangwekkend dient te beschouwd te worden.

- In zijn land van herkomst heeft de verzoeker geen directe familie.

- In België heeft hij wel directe familie. Zijn partner, zijn kind, zijn ongebooren, zijn halfzus, zijn tante, zijn oom,...

- De verzoeker zijn moeder is in België vermoord. Haar graf is in België.

- De verzoeker geeft aan dat hij in het Nederlands denkt.

- Verzoekers verleden, heden en zijn toekomst spelen zich in België af.

In casu wordt de beslissing tot beëindiging van verblijf niet afdoende en draagkrachtig gemotiveerd.

De beslissing is ronduit onredelijk.

5.3.11.

Besluit

De bestreden beslissing moet vernietigd worden.

2.3.2. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen verplichten de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de bestreden beslissing ten gronde liggen en dit op afdoende wijze. Het afdoend karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, met name dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen.

De belangrijkste bestaansreden van deze uitdrukkelijk motiveringsplicht bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan binnen de perken van de redelijkheid tot haar beslissing is gekomen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (cf. RvS 30 oktober 2014, nr. 228.963; RvS 17 december 2014, nr. 229.582).

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat

de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221 475).

Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

De verzoekende partij voert de schending aan van artikel 7 van de vreemdelingenwet, maar de Raad stelt vast dat de bestreden beslissing niet op grond van deze bepaling werd genomen. Dit onderdeel van het derde middel mist dan ook juridische grondslag en is niet ontvankelijk.

De verzoekende partij zet op geen enkele concrete wijze uiteen waarom of op welke wijze de bestreden beslissing het rechtszekerheidsbeginsel, het vertrouwensbeginsel, en de artikelen 3 en 13 van het EVRM zou schenden. Dit onderdeel van het derde middel is dan ook niet ontvankelijk.

De verzoekende partij voert de schending aan van het 'respect voor de menselijke waardigheid', maar er is de Raad geen enkel dergelijk beginsel van behoorlijk bestuur of algemeen rechtsbeginsel bekend, evenmin als een bepaling die het recht op respect voor de menselijke waardigheid waarborgt. Dit onderdeel van het derde middel is eveneens niet ontvankelijk.

De verzoekende partij betoogt vooreerst in haar derde middel dat de dienst vreemdelingenzaken een manifeste beoordelingsfout begaat door te motiveren in de beslissing tot beëindiging tot verblijf dat ondanks de meer voordelige bepalingen van een internationaal verdrag, de banden met België, het ontbreken van banden met zijn land van oorsprong, zijn leeftijd, en de gevolgen voor hem en zijn familieleden, zij toch het grondgebied moet verlaten. Zij argumenteert verder dat de verwerende partij rekening had moeten houden met de artikelen 74/13 en 74/14 van de vreemdelingenwet indien de bestreden beslissing moet beschouwd worden als een verwijderingsbeslissing.

De Raad herhaalt dat de bestreden beslissing geen bevel om het grondgebied te verlaten bevat. Dit blijkt uit de bespreking van het eerste middel. De bovenstaande argumentatie van de verzoekende partij mist dan ook feitelijke grondslag. Zij maakt een schending van de artikelen 74/13 en 74/14 van de vreemdelingenwet niet aannemelijk.

De verzoekende partij stelt verder dat de beslissing tot beëindiging van verblijf volgens haar in ieder geval niet adequaat gemotiveerd is. Zij stelt dat de bestreden beslissing enkel en alleen verwijst naar artikel 21 van de vreemdelingenwet, dat er volgens haar sprake is van de uitwijzing, maar er niet gemotiveerd wordt in toepassing van welke wetsbepalingen een uitwijzingsbevel gegeven wordt, dat niet gemotiveerd wordt hoe lang de termijn bedraagt om het land te verlaten en dat geen rekening gehouden met het hoger belang van het kind.

De Raad herhaalt opnieuw dat de hele argumentatie die de verzoekende partij opbouwt omtrent het feit dat de bestreden beslissing een verwijderingsmaatregel zou uitmaken, feitelijke grondslag mist. Uit bovenstaande bespreking is immers gebleken dat de bestreden beslissing geen verwijderingsmaatregel bevat, wat door de verwerende partij overigens wordt bevestigd in de nota met opmerkingen. Ook met betrekking tot de aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRM en artikel 7 van het Handvest is uit bovenstaande bespreking gebleken dat een schending van deze bepalingen niet aan de orde is. De Raad herhaalt eveneens dat de motieven in de bestreden beslissing over artikel 8 van het EVRM overtollige motieven zijn, in die zin dat de eventuele kennelijke onredelijkheid ervan niet tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kunnen leiden. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 7 van het Handvest.

De Raad stelt eveneens vast dat de verzoekende partij de schending van het hoger belang van het kind bijna uitsluitend aanvoert in het kader van de aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRM. Aangezien de verzoekende partij de schending van artikel 8 van het EVRM niet aannemelijk maakt, maakt zij in dit kader de schending van het hoger belang van het kind evenmin aannemelijk. De verzoekende partij stelt eveneens dat het evident is dat een gedwongen scheiding tussen kind en ouder niet in het belang is van het kind van de verzoekende partij, en dat de dienst vreemdelingenzaken in de bestreden beslissing nergens aantoonde dat de scheiding wel in het belang van het kind van de verzoekende partij zou zijn. De Raad merkt opnieuw op dat de bestreden beslissing geen verwijderingsmaatregel bevat, en dat de bestreden beslissing dan ook niet tot gevolg heeft dat de verzoekende partij van haar kind wordt gescheiden. Ook dit argument mist daarom feitelijke grondslag.

De verzoekende partij voert ten slotte de schending aan van artikel 23 van de vreemdelingenwet. Zij betoogt dat artikel 23, in fine van de vreemdelingenwet voorziet dat de dienst vreemdelingenzaken moet rekening houden met de banden van verblijf of het ontbreken van banden met het land van oorsprong, de leeftijd van de verzoekende partij, en de gevolgen voor de vreemdeling en zijn familieleden. Het mag volgens de verzoekende partij duidelijk zijn dat de bestreden beslissing een onredelijke afweging maakt die de toetsing niet doorstaat van het artikel 23, in fine van de vreemdelingenwet. Zij stelt dat zij sinds haar 9 jaar in België is, zij nu 26 jaar oud is, en dus langer in België heeft gewoond dan in haar land van herkomst. De verzoekende partij stelt verder dat volgens het oude artikel 21, §1 van de vreemdelingenwet haar verblijfsrecht zelfs niet beëindigd kon worden.

De Raad stelt vast dat de verzoekende partij niet dienstig kan verwijzen naar het 'oude' artikel 21, §1 van de vreemdelingenwet. De Raad kan immers vanzelfsprekend de bestreden beslissing enkel toetsen aan de wettelijke regels zoals zij van kracht waren op het moment van de bestreden beslissing. Dat de verzoekende partij op grond van een oude bepaling, die op het moment van de bestreden beslissing niet meer van kracht was, eventueel haar verblijfsrecht niet verloren zou zijn, is dan ook irrelevant. Dit onderdeel van het derde middel is niet ontvankelijk.

Artikel 23 van de vreemdelingenwet, waarvan de verzoekende partij ook de schending aanvoert, luidt als volgt:

“§1. De beslissingen tot beëindiging van het verblijf genomen krachtens de artikelen 21 en 22 zijn uitsluitend gebaseerd op het persoonlijk gedrag van de betrokkene en mogen niet op economische gronden berusten.

Het gedrag van de betrokkene moet een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving zijn. Motiveringen die los staan van het betrokken individuele geval of met algemene preventieve redenen verband houden, mogen niet worden aangevoerd.

§ 2. Er wordt bij het nemen van de beslissing rekening gehouden met de ernst of de aard van de inbreuk op de openbare orde of de nationale veiligheid die hij heeft begaan, of met het gevaar dat van hem uitgaat, en met de duur van zijn verblijf in het Rijk.

Er wordt ook rekening gehouden met het bestaan van banden met zijn land van verblijf of met het ontbreken van banden met zijn land van oorsprong, met zijn leeftijd en met de gevolgen voor hem en zijn familieleden.”

De verzoekende partij stelt dat de bestreden beslissing een onredelijke afweging maakt die de toetsing niet doorstaat van het artikel 23, in fine van de vreemdelingenwet. De Raad stelt echter vast dat de bestreden beslissing uitgebreide motieven bevat over het bestaan van banden met het land van verblijf of met het ontbreken van banden met het land van oorsprong, de leeftijd van de verzoekende partij, en de gevolgen voor haar en haar familieleden. Deze motieven luiden onder meer als volgt: *“U verblijft sinds u 9 jaar oud bent in België, inmiddels bent u bijna 26 jaar oud. Het wordt niet betwist dat u door uw lange verblijf, bepaalde banden met België heeft opgebouwd, dat u hier vrienden en kennissen heeft en dat uw sociale leven zich hier afspeelt. Uit niks blijkt echter dat de banden die u met België opgebouwd heeft van een dergelijk uitzonderlijke aard zijn dat deze vermogen op te wegen tegen het ernstig en actueel gevaar dat u door uw persoonlijk gedrag kan worden geacht te vormen voor de openbare orde. U legt immers geen enkel document voor dat het tegendeel bewijst. Het is niet onredelijk te stellen dat uw gedrag, dat een ernstige verstoring van de openbare orde vormt, blijkt geeft van de afwezigheid van de wil om werkelijk te integreren in de samenleving waarbinnen u zich ophoudt en waarvan u meermaals bepaalde fundamentele waarden heeft miskend. Integratie veronderstelt ook dat men de Belgische reglementering respecteert en zich aldus onthoudt aan het plegen van strafbare feiten. U kan via de moderne communicatiemiddelen contact onderhouden met uw vrienden in België en zij zouden u, indien gewenst, kunnen bezoeken. U verklaart mogelijkerwijze nog familie te hebben in Kirgizië maar*

stelt hier geen contact meer mee te hebben. U zou ook familie hebben in Moskou maar hun verblijfsadres en telefoonnummers zou u onbekend zijn. Uw laatste bezoek aan Kirgizië dateert van 2013, toen op bezoek ging bij uw grootmoeder die op sterven lag. U gaf aan Russisch te spreken, dit is één van de officiële talen te Kirgizië waardoor het niet onredelijk is te veronderstellen dat taal alvast geen probleem zou vormen. Eventueel kan u het contact met de resterende familieleden herstellen opdat zij u eventueel tijdelijk zouden kunnen ondersteunen. Uw familie en vrienden in België kunnen u desgewenst ook vanuit België steun bieden. Uw eerste 9 levensjaren bracht u in Kirgizië door waardoor aangenomen kan worden dat u toch nog enige banden heeft met dit land dat u niet volledig vreemd is.”, en “Het gegeven dat uw moeder in België begraven is en dat uw halfzus hier geboren is, weegt evenmin op tegen het ernstig en actueel gevaar dat u door uw persoonlijk gedrag kan worden geacht te vormen voor de openbare orde. De beperkte officiële en korte tewerkstellingen zijn niet van die aard om thans te spreken van een economische binding met het gastland. U heeft niet meer gewerkt sinds 12.07.2012 en bezit een strafblad wat uw inschakeling in de arbeidsmarkt niet ten goede komt. De opleidingen die u in de gevangenis gevolgd heeft, zullen u ongetwijfeld helpen bij het vinden van een job elders”. De Raad stelt vast dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing die betrekking hebben op de talrijke veroordelingen en misdrijven van de verzoekende partij, niet betwist. Zij maakt met haar zeer kort betoog dat de bestreden beslissing volgens haar een onredelijke afweging maakt die de toetsing niet doorstaat van het artikel 23, in fine van de vreemdelingenwet, dan ook niet aannemelijk dat dit ook werkelijk het geval is. De Raad acht de overwegingen van de bestreden beslissing zoals hierboven weergegeven niet kennelijk onredelijk.

Uit voorgaande bespreking is gebleken dat de verzoekende partij de schending van de door haar opgeworpen bepalingen en beginselen niet aannemelijk heeft gemaakt, noch heeft zij aannemelijk gemaakt dat de bestreden beslissing op kennelijk onredelijke wijze werd genomen.

Het derde middel is, voor zover ontvankelijk, niet gegrond.

2.4.1. In een vierde middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, van het gelijkheidsbeginsel, van het oud artikel 20 en 21 van de vreemdelingenwet, van artikel 8 van het EVRM, van artikel 7 van het Handvest, van artikel 62 van de vreemdelingenwet, van de materiële en formele motiveringsplicht, van de artikelen 2 en 3 van de wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen van 29 juli 1991, van de zorgvuldigheidsplicht, van het rechtszekerheidsbeginsel, van het vertrouwensbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel, van het evenredigheidsbeginsel, van de artikelen 3 en 13 van het EVRM en van “het respect voor de menselijke waardigheid”.

De verzoekende partij licht het vierde middel als volgt toe:

“

5.4.1.

De Dienst Vreemdelingenzaken begaat een manifeste beoordelingsfout, door aan de verzoeker mede te delen dat een einde gesteld wordt zijn verblijfsrecht en dat er sprake is van een uitwijzing.

5.4.2.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dient, bij zijn uitoefening van zijn wettelijk toezicht, na te gaan of de (gemachtigde van de) Staatssecretaris bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens. of hij die correct heeft beoordeeld en of hij op grond daarvan niet kennelijk onredelijk tot zijn besluit is gekomen.

5.4.3.

De Dienst Vreemdelingenzaken maakt een onwettelijke toepassing van de artikel 21 en 23 Vreemdelingenwet.

Verzoekers situatie dient bekeken te worden in het licht van de oude artikelen 20 en 21 Vreemdelingenwet.

-5.4.3.1.

De Dienst Vreemdelingenzaken geeft zelf aan in de bestreden beslissing dat verzoekers situatie werd voorgelegd aan de Commissie van advies voor Vreemdelingen.

Wat de afloop was van verzoekers dossier bij deze Commissie wordt evenwel niet toegelicht door de Dienst Vreemdelingenzaken.

Er wordt enkel en alleen toegelicht dat direct toepassing gemaakt werd van de wetwijzigingen zonder dat oog is voor de bepalingen van artikel 20 Vreemdelingenwet voor de inwerkingtreding van de nieuwe wet.

Verzoekers rechten worden ernstig geschonden door deze afhandeling.

-5.4.3.2.

In het artikel 21, §1 Vreemdelingenwet, voor de inwerkingtreding van de nieuwe wet, kon verzoekers verblijfsrecht zelfs niet beëindigd worden.

Oud art. 21, § 1 Vreemdelingenwet:

"Mag nooit worden uitgewezen noch uitgezet uit het Rijk:

1 ° de vreemdeling die geboren werd in het Rijk of aangekomen is voor hij de leeftijd van 12 jaar bereikte en die er sindsdien voornamelijk en op regelmatige wijze verblijft

Met andere woorden, verzoeker kon op absolute wijze nooit uitgewezen of uitgezet worden.

De huidige wetsbepaling schendt verzoekers rechten dan ook fundamenteel aangezien hij nooit kon uitgezet of uitgewezen worden.

Er is bijgevolg een schending van het artikel 10 en 11 van de Grondwet waar te nemen.

De Dienst Vreemdelingenzaken heeft met betrekking tot verzoekers definitieve verblijfssituatie (hij kon immers niet uitgezet of uitgewezen worden) bijgevolg een onterechte toepassing gemaakt van de wet.

5.4.3.

De verzoeker is miskend in zijn rechten.

Dit is evident geen zorgvuldig bestuur.

Het is inhumain de verzoeker met deze onzekerheden te doen leven.

Het kan niet anders dan dat deze morele lijdensweg gezien moet worden als een schending van het art 3 E.V.R.M.

Bij het onderzoek naar de specifieke omstandigheden dient de Dienst Vreemdelingenzaken het rechtzekerheids- en evenredigheidsbeginsel indachtig te zijn.

2.4.2. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen verplichten de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de bestreden beslissing ten gronde liggen en dit op afdoende wijze. Het afdoend karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, met name dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen.

De belangrijkste bestaansreden van deze uitdrukkelijk motiveringsplicht bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan binnen de perken van de redelijkheid tot haar beslissing is gekomen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (cf. RvS 30 oktober 2014, nr. 228.963; RvS 17 december 2014, nr. 229.582).

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur is

uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

De verzoekende partij zet op geen enkele concrete wijze uiteen waarom of op welke wijze de bestreden beslissing het rechtszekerheidsbeginsel, het evenredigheidsbeginsel, en het vertrouwensbeginsel zou schenden. Dit onderdeel van het vierde middel is dan ook niet ontvankelijk.

De verzoekende partij voert de schending aan van het 'respect voor de menselijke waardigheid', maar er is de Raad geen enkel dergelijk beginsel van behoorlijk bestuur of algemeen rechtsbeginsel bekend, evenmin als een bepaling die het recht op respect voor de menselijke waardigheid waarborgt. Dit onderdeel van het vierde middel is eveneens niet ontvankelijk.

De Raad herhaalt opnieuw dat uit de bespreking van het eerste middel is gebleken dat de bestreden beslissing geen verwijderingsmaatregel bevat.

De Raad stelt verder vast dat artikel 21 van de vreemdelingenwet op het moment van de bestreden beslissing luidde als volgt:

“De minister of zijn gemachtigde kan een einde maken aan het verblijf van een onderdaan van een derde land die voor een beperkte of onbeperkte duur tot verblijf is toegelaten of gemachtigd en hem het bevel geven het grondgebied te verlaten, om redenen van openbare orde of nationale veiligheid. Het eerste lid is van toepassing, onverminderd artikel 61/8, op de onderdaan van een derde land die krachtens artikel 61/7 tot verblijf gemachtigd is.”

Artikel 21 van de vreemdelingenwet werd in deze vorm ingevoerd bij artikel 12 van de wet van 24 februari 2017 (BS, 19 april 2017), en was van kracht sinds 29 april 2017. De Raad herhaalt dat hij vanzelfsprekend de bestreden beslissing enkel mag toetsen aan de wettelijke regels zoals zij van kracht waren op het moment van de bestreden beslissing. Dat de verzoekende partij op grond van een oude bepaling, die op het moment van de bestreden beslissing niet meer van kracht was, eventueel haar verblijfsrecht niet verloren zou zijn, is dan ook irrelevant. Dit onderdeel van het vierde middel is niet ontvankelijk. Aangezien de verzoekende partij de aangevoerde schending van het 'oude' artikel 21 van de vreemdelingenwet verbindt aan een schending van het gelijkheidsbeginsel en de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, maakt zij evenmin de schending van het gelijkheidsbeginsel en de artikelen 10 en 11 van de Grondwet aannemelijk.

Ter terechtzitting wijst de advocaat van de verzoekende partij op het beroep dat hangende is voor het Grondwettelijk hof tegen de wet van 24 februari 2017, die artikel 21 van de vreemdelingenwet wijzigde. De advocaat van verzoekende partij vraagt de zaak te verwijzen naar de algemene rol of de behandeling uit te stellen tot wanneer er uitspraak is in de zaak van het Grondwettelijk hof. Ter vervollediging legt de advocaat van verzoekende partij de gegevens van de zaak voor het Grondwettelijk hof neer.

De Raad wijst op artikel 18 van de bijzondere wet van 6 januari 1989 op het Grondwettelijk Hof, dat luidt als volgt:

“Niettegenstaande de door de wetten en bijzondere verordeningen bepaalde termijnen verstreken zijn, kan tegen de handelingen en verordeningen van de verschillende bestuursorganen alsook tegen de beslissingen van andere gerechten dan die bedoeld in artikel 16 van deze wet, voor zover die gegrond zijn op een bepaling van een wet, een decreet of een in [artikel 134 van de Grondwet] bedoelde regel, die vervolgens door het [Grondwettelijk Hof] is vernietigd, of op een verordening ter uitvoering van zodanige norm, al naar het geval, elk administratief of rechterlijk beroep worden ingesteld dat daartegen openstaat, binnen zes maanden na de bekendmaking van het arrest van het Grondwettelijk Hof in het Belgisch Staatsblad.”

Uit deze bepaling blijkt dat, moest het Grondwettelijk Hof het beroep dat hangende is tegen de wet van 24 februari 2017, die artikel 21 van de vreemdelingenwet wijzigde, gegrond verklaren, er een nieuwe beroepstermijn van 6 maanden begint te lopen waarbinnen de verzoekende partij opnieuw beroep kan indienen tegen de huidige bestreden beslissing, zij het dan een cassatieberoep bij de Raad van State. De Raad acht het dan ook niet noodzakelijk de huidige zaak uit te stellen tot het moment dat het Grondwettelijk Hof uitspraak heeft gedaan over voormelde zaak. De rechten van de verzoekende partij worden immers gevrijwaard door artikel 18 van de bijzondere wet van 6 januari 1989 op het Grondwettelijk Hof. De Raad wijst er op dat de bestreden beslissing geen bevel om het grondgebied te verlaten bevat. Uit deze gegevens volgt dan ook dat de verzoekende partij geen belang heeft bij dit onderdeel van het middel.

De verzoekende partij stelt dat de dienst vreemdelingenzaken zelf aangeeft in de bestreden beslissing dat de situatie van de verzoekende partij werd voorgelegd aan de Commissie van advies voor Vreemdelingen, maar dat men in de bestreden beslissing niet toelicht wat de afloop was van dit dossier. De Raad stelt inderdaad vast dat de bestreden beslissing een motief bevat in die zin, dat luidt als volgt: *“Op 07.03.2016 werd u een schrijven betekend waarin u op de hoogte gesteld werd van het feit dat u voor de Commissie van Advies voor Vreemdelingen (CAV) diende te verschijnen opdat de CAV een advies zou kunnen verstrekken over uw eventuele uitzetting.”* De verwerende partij geeft in dit motief duidelijk aan dat het verschijnen van de verzoekende partij voor de Commissie van Advies voor Vreemdelingen zou gebeuren in het licht van een eventuele uitzetting. De bestreden beslissing bevat zoals gezegd geen verwijderingsmaatregel, en de verzoekende partij maakt dan ook niet aannemelijk dat de verwerende partij de uitkomst van de verschijning van de verzoekende partij voor de Commissie van Advies voor Vreemdelingen had moeten vermelden in de bestreden beslissing. De bestreden beslissing bevat geen verwijderingsmaatregel, en de uitkomst van deze procedure voor de Commissie van Advies voor Vreemdelingen is dan ook niet relevant in het kader van huidig beroep.

Volgens de verzoekende partij is het verder inhumain haar met deze onzekerheden te doen leven, en kan het niet anders dan dat deze morele lijdensweg gezien moet worden als een schending van het artikel 3 van het EVRM.

Wat de schending van artikel 3 van het EVRM betreft, moet de verzoekende partij doen blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat zij een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. Zij moet deze beweringen staven met een begin van bewijs. Zij moet concrete, op haar persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 E.V.R.M. Een eventualiteit dat artikel 3 E.V.R.M. kan worden geschonden volstaat op zich niet (R.v.St., nr. 105.233 van 27 maart 2002; R.v.St., nr. 105.262 van 28 maart 2002; R.v.St., nr. 104.674 van 14 maart 2002; R.v.St., nr. 120.961 van 25 juni 2003; R.v.St., nr. 123.977 van 8 oktober 2003). De verzoekende partij beperkt zich tot de loutere bewering dat het volgens haar inhumain is haar met deze onzekerheden te doen leven, en het volgens haar niet anders kan dan dat deze morele lijdensweg moet gezien worden als een schending van artikel 3 van het EVRM. Met het op deze manier weergeven van haar loutere mening maakt de verzoekende partij vanzelfsprekend de schending van artikel 3 van het EVRM niet aannemelijk.

Inzake de aangevoerde schending van artikel 13 van het EVRM kan, gelet op de inhoud en het doel van de rechtsregel, artikel 13 van het EVRM niet dienstig worden opgeworpen zonder ook de bepaling van hetzelfde Verdrag aan te duiden waarvan de schending een effectief rechtsmiddel vereist. De verzoekende partij voert de schending in van de artikelen 3 en 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden (EVRM) aan, maar hierboven werd reeds gesteld dat de bestreden beslissing geen schending van deze bepalingen inhoudt. De verzoekende partij maakt de schending van artikel 13 van het EVRM dan ook niet aannemelijk.

Uit voorgaande bespreking is gebleken dat de verzoekende partij de schending van de door haar opgeworpen bepalingen en beginselen niet aannemelijk heeft gemaakt, noch heeft zij aannemelijk gemaakt dat de bestreden beslissing op kennelijk onredelijke wijze werd genomen.

Het vierde middel is, voor zover ontvankelijk, niet gegrond.

2.5.1. In een vijfde middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 39/79 van de vreemdelingenwet.

De verzoekende partij licht het vijfde middel als volgt toe:

“

De bestreden beslissing stelt nergens dat overeenkomstig het artikel 39/79 van de Vreemdelingenwet de indiening van een beroep tot nietigverklaring de tenuitvoerlegging van onderhavige maatregel schorst.

Aangezien de verzoeker de vader is van een EU-burger schorst het indienen van het beroep tot nietigverklaring in principe automatisch de bestreden beslissing.

De verzoeker is geen ander familielid van een burger van de Unie bedoeld in artikel 47/1 van de wet.

Gezien de beslissing de daadwerkelijke automatische schorsende werking negeert, dient de beslissing vernietigd te worden.”

2.5.2.

Artikel 39/79 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1.

Onder voorbehoud van paragraaf 3 en behalve mits toestemming van betrokkene, kan tijdens de voor het indienen van het beroep vastgestelde termijn en tijdens het onderzoek van dit beroep, gericht tegen de in het tweede lid bepaalde beslissingen, ten aanzien van de vreemdeling geen enkele maatregel tot verwijdering van het grondgebied gedwongen worden uitgevoerd en mogen geen zodanige maatregelen ten opzichte van de vreemdeling worden genomen wegens feiten die aanleiding hebben gegeven tot de beslissing waartegen dat beroep is ingediend.

De in het eerste lid bedoelde beslissingen zijn:

1° de beslissing tot weigering van de machtiging tot verblijf van de in artikel 10bis bedoelde vreemdelingen, op voorwaarde dat de vreemdeling die vervoegd werd, nog steeds in het Rijk verblijft, niet langer in het Rijk verblijft dan de beperkte duur van zijn machtiging tot verblijf of niet het voorwerp uitmaakt van een bevel om het grondgebied te verlaten;

2° de beslissing tot weigering van de erkenning van het recht op verblijf of die een einde maakt aan het recht op verblijf, genomen in toepassing van artikel 11, § 1 of 2;

3° het bevel om het grondgebied te verlaten, afgeleverd aan de in artikel 10bis, § 2 of § 3, bedoelde familieleden op basis van artikel 13, § 4, eerste lid, of aan de in artikel 10bis, § 1, bedoelde familieleden, om dezelfde redenen, op voorwaarde dat de vreemdeling die vervoegd werd, nog steeds in het Rijk verblijft, niet langer in het Rijk verblijft dan de beperkte duur van zijn machtiging tot verblijf of niet het voorwerp uitmaakt van een bevel om het grondgebied te verlaten”;

4° (opgeheven);

5° het verwerpen van een aanvraag om machtiging tot vestiging of de status van langdurig ingezetene;

6° (opgeheven);

7° elke beslissing tot weigering van erkenning van een verblijfsrecht aan een burger van de Unie of zijn familielid bedoeld in artikel 40bis op grond van toepasselijke Europese regelgeving alsmede iedere beslissing waarbij een einde gemaakt wordt aan het verblijf van een burger van de Unie of zijn familielid bedoeld, in artikel 40bis;

8° elke beslissing tot weigering van een erkenning van het verblijfsrecht van een vreemdeling bedoeld in artikel 40ter;

9° de beslissing tot weigering van de machtiging tot verblijf, die wordt aangevraagd op basis van artikel 58, door een vreemdeling die in België wenst te studeren.

§ 2.

De EU-vreemdeling zal bij een betwisting bedoeld in § 1, tweede lid, 7° en 8° desgevallend gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde om zijn verdediging in persoon te voeren, behalve wanneer zijn verschijning kan leiden tot ernstige verstoring van de openbare orde of de openbare veiligheid of wanneer het beroep betrekking heeft op een weigering van de toegang tot het grondgebied.

Deze bepaling is eveneens van toepassing voor de Raad van State, optredend als cassatierechter tegen een uitspraak van de Raad.

§ 3.

Dit artikel is niet van toepassing wanneer de in paragraaf 1, tweede lid, bedoelde beslissingen steunen op dwingende redenen van nationale veiligheid.”

De Raad stelt vast dat §1 van de voormelde bepaling uitdrukkelijk stelt dat “*tijdens de voor het indienen van het beroep vastgestelde termijn en tijdens het onderzoek van dit beroep, gericht tegen de in het tweede lid bepaalde beslissingen, ten aanzien van de vreemdeling geen enkele maatregel tot verwijdering van het grondgebied gedwongen worden uitgevoerd en mogen geen zodanige maatregelen ten opzichte van de vreemdeling worden genomen wegens feiten die aanleiding hebben gegeven tot de beslissing waartegen dat beroep is ingediend*”. De Raad herhaalt echter dat de bestreden beslissing geen beslissing tot verwijdering inhoudt. Op grond van de in casu bestreden beslissing kan dan ook geen maatregel tot verwijdering van het grondgebied worden genomen. Het vijfde middel mist feitelijke grondslag.

Het vijfde middel is niet ontvankelijk.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig augustus tweeduizend achttien door:

mevr. J. CAMU,

kamervoorzitter,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

J. CAMU